Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

– plata taxelor poștale,

– reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,

– reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DIAMOND, KELLY
Înfruntând tigrul / Kelly Diamond
București: Alcris, 2001.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): Burning obsession.
ISBN 973-646-038-X
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

KELLY DIAMOND

Înfruntând tigrul

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

IMPORTANT

Solicitanții la „CARTEA PRIN POȘTĂ“ sunt rugați să-și scrie adresa completă pe scrisoarea trimisă.

Numele și prenumele: .....
Str. ....., nr. ....., bloc .....,
scara ....., etaj ....., apt. ....., sector .....
Localitatea ....., cod poștal .....
Județul .....

P.S. Neapărat trebuie trecut codul poștal al localității sau al străzii în cazul Municipiului București

Capitolul 1

Sophy Wade a fost dintotdeauna îndrăgostită de Peter Fisher. Dintotdeauna el a fost eroul ei, visul ei. Căci la visat, Sophy se pricepea de minune. Iar lucrul acesta îi scotea din minți familia.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îi spunea mama, nu mai visa cu ochii deschiși!

Era de ajuns s-o vadă cuibărită în fotoliul din fața ferestrei, cu o carte pe genunchi, cu ochii ei mari, verzi, larg deschiși spre o lume numai ei accesibilă. Atunci când era surprinsă în această situație Sophy sărea vinovată din fotoliu și se uita repede în jur să găsească ceva de făcut. Numai atunci încerca să fie fiica pe care și-o doreau părinții ei.

Deși avea nenumărate motive să creadă că ei n-o doriseră chiar de la început. Cu ceilalți doi copii,

Nicholas și Cressida, familia lor se putea considera completă și împlinită. Venirea ei pe lume fusese un accident, iar ea continua să fie o rușine pentru familia lor.

Mama mai obișnuia încă să spună zâmbind, ori de câte ori trebuia s-o prezinte cuiva pe Sophy:

– Cum am ajuns eu și soțul meu să dăm naștere acestei fete, nu știu!

Sara Wade era o femeie frumoasă, delicată, care avea chiar și la vârsta ei o talie de invidiat, iar chipul îi era destins, fără riduri, pe când Sophy era o fată prea înaltă, cu o față rotundă și un păr rebel pe care nici o coafeză nu-l putea face să arate civilizat. De aceea renunțase să meargă la coafor și se mulțumea să-și aranjeze părul singură. O dată încercase să-l și tundă, iar rezultatul fusese un dezastru, cel puțin așa afirma Jenny de la coaforul Jennifer și Jeremy.

Dar acum Sophy trebuia să-și mai scurteze părul. Cu bretonul căzut în ochi ea urmărea prin peretele de sticlă al magazinului de antichități cum Sara Wade prezenta o păpușă victoriană unei doamne care probabil o lua pentru acasă, dacă nu cumva era și ea un dealer la rându-i. Doamna respectivă întorcea păpușa pe toate părțile, în căutarea indiciilor că aceasta era o adevărată Jumeau, căci Sara Wade ceruse și un preț pe măsură.

Era una dintre păpușile preferate ale lui Sophy. Păpușile de acest fel erau destul de rare, iar ea își aminti că familia ei le ținea într-un dulap în care acestea nu rămâneau prea mult, fiind foarte căutate. Sara Wade era renumită pentru păpușile pe care le vindea, cu toate că era expertă și în chinezărie; de fapt avea cunoștințe despre toate antichitățile, de la bijuterii la mobilier.

Sophy recunoștea frumosul atunci când îl întâlnea, iar unele dintre lucrurile pe care le văzuse în magazinul mamei sale îi trezeau admirația, dar un lucru era clar: nu era loc printre aceste antichități de valoare, și mai precis, nu era loc în magazinul mamei sale pentru o fată care făcuse titirez dintr-un vas Wedgwood, în copilărie... Nimeni din familie n-o iertase pentru asta.

Uneori Sophy dactilografia, dar făcea asta doar când Cressida era ocupată. Cressida dactilografia mai repede și lucra în magazinul mamei lor căreia îi devenise și asociată, de curând. Acum se afla în magazin, îmbrăcată într-o bluză de mătase și o fustă asortată. Părul îi era lung și îl purta lăsat pe umeri, făcând-o să arate ca fetele din acele seriale de televiziune despre viața bogaților.

Părul lui Sophy nu se putea așeza astfel. Sophy n-ar fi fost capabilă să deschidă cu atâta calm ușa dulapului, să ia de acolo păpușa corespunzătoare, să discute

cu atâta competență punctele de interes ale păpușii, în prezența mamei ei și a celeilalte doamne. Sophy o invidiase întotdeauna pe Cressida. Dar o iubea pentru că era sora ei mai mare, ca și pe Nicholas, care era un frate minunat, iar pe Sara și Gilbert Wade îi considera niște părinți care-și făcuseră cu prisosință datoria.

Dar nu era vina nici unuia că erau toți frumoși și talentați, iar ea era singura excepție. Până de curând problema lor fusese „ce vom face cu Sophy".

Terminase școala cu note mediocre și urmase un curs de secretariat. Cel puțin acum era capabilă să dactilografieze lucrările tatălui ei. După aceea urmase un curs de gătit, dar tot mama ei gătea mai bine. Când era întrebată cu ce se ocupă, Sophy obișnuia să spună:

– Cu diverse.

Nu se găseau prea multe slujbe în oraș, dar dacă aveai o calificare puteai găsi ceva convenabil. Sophy se ocupa de grădină și de treburile casei, lucra ca baby sitter pe la prietene, făcea tot ce-i cerea familia și parcă nu se mai sinchisea la un moment dat de aerele lor de superioritate.

Oricum, viitorul ei era asigurat. Familia lor era prosperă, ambii părinți aveau succes, fratele ei, Nicholas, urmase dreptul, iar Cress se căsătorise cu fiul proprietarului unui mare magazin din oraș.Toți o iubeau pe Sophy și urmau să aibă grijă de ea, dar asta

nu-i opri să răsufle ușurați când Peter Fisher o invită în oraș. Astfel, începură să nutrească speranța că le-o va lua de pe cap.

Mai fuseseră câțiva care-i făcuseră curte dar Sophy era genul de fată dedicată unui singur bărbat, chiar dacă acesta nici nu remarcase că ea nu mai purta aparat dentar. Nicholas și Peter erau de o seamă, aveau douăzeci și cinci de ani. Fuseseră prieteni în școală și colegiu, iar Peter venea de mulți ani în casa lor. Sophy îl adora.

Era un joc de familie, ca tot ceea ce ținea de Sophy. Până la vârsta de zece ani ea reacționase ca un cățeluș plin de afecțiune când era Peter de față, poate și pentru că Nicholas Wade era cel mai bun prieten al lui iar el nu avea frați sau surori. Peter fusese flatat de devotamentul surorii mai mici a lui Nicholas.

El fusese eroul ei, cel care putea să ucidă monștrii, să călătorească în spațiul interstelar cu ea, dar după ce trecu de vârsta copilăriei comportamentul ei se schimbă. Începu să-și ascundă sentimentele, nu mai venea în fugă la el, deși știau cu toții că are o slăbiciune pentru Peter, iar dacă el i se adresa, roșea imediat. Ea nu voia să recunoască, dar visa în secret să facă dragoste cu el, și din momentul acela ceilalți băieți care o curtau nu mai avură nici o șansă.

Peter se descurca destul de bine, lucra într-o companie din oraș și frecventa același club cu cei din

familia Wade. El și Nicholas jucau squash la club, iar Cress și soțul ei, Rob, li se alăturau adesea. Sophy, care era și mioapă după ce că avea, după cum spunea familia, două picioare stângi, nu putea urmări tot timpul traiectoria mingii, cu atât mai mult s-o lovească. Dar putea să înoate foarte bine. În apă devenea la fel de grațioasă ca sora ei, era rapidă, puternică și era chiar în apă atunci când Peter, clătinând din cap, începu s-o privească cu alți ochi. Sophy venea de obicei dimineața la piscină când nu era prea multe lume. Era prima oară când se întâlneau la bazin, și Peter o vedea în costum de baie.

Se îmbrăca mereu cu haine largi pentru că i se spunea că este grasă și greoaie. Cress și Sara aveau sâni mici și purtau centuri care să le accentueze taliile subțiri. Sophy purta iarna pulovere largi peste jeanși, iar vara rochii lejere, viu colorate.

Dar în acea zi când ieșiră amândoi din bazin și se îndreptară spre dușuri, lui Peter i se păru că o vede pentru prima dată. Sophy avea picioare lungi, frumoase, stomacul plat și sânii destul de bine conturați. Fu impresionat. Sophy nu observă reacția lui, dar când se întoarse de la duș, iar el îi ieși în întâmpinare, Peter observă încântat că fata roșise. Cu fața udă, strălucind de bucurie, Sophy era aproape frumoasă, căci avusese întotdeauna un ten de invidiat.

Luară o gustare după baie la un bar din incinta piscinei, iar când se întoarse Nicholas după câtva timp îi găsi discutând și glumind foarte apropiați. Sophy nu putea crede că avea atâta noroc. Nu mai fusese invitată de Peter, deși visa numai la el. Îi sorbea cuvintele, și nu-l pierdea din ochi. Niciodată nu îndrăznise să stea atât de aproape de el.

Nicholas locuia într-un apartament al său din casa părinților. Familia Wade transformase casa când fiul lor se întorsese de la universitate. Într-o seară când veni acasă o văzu pe sora lui stând pe întuneric, ascultând o casetă a Barbarei Streissand, și îi spusese:

– Am ceva de discutat cu tine, surioară.

– Te rog, vreau să fie ceva despre Peter!

– Peter spune că ești o excelentă ascultătoare. O să te iau la club, îi promisese Nicholas, când va fi și bătrânul Peter acolo. El a fost întotdeauna îndrăgostit de tine.

– Nu cred.

– Iar Peter Fisher, continuă Nicholas, n-ar fi o partidă rea.

Sophy n-ar fi crezut că poate pune mâna pe un bărbat ca el. Nici nu știa ce ar putea face pentru asta. Nu avea vioiciunea Cressidei care încânta toți bărbații. Cress și Robin erau și ei de acord cu relația dintre sora lor și Peter, și poate tocmai de aceea visurile Sophyei

începuseră să prindă contur. Dar ea încă nu avea încredere în sine și dacă Peter o invita la o întâlnire ea nu știa cum trebuia să se comporte.

Intrase în magazin de dimineață să vadă dacă mama sau Cress aveau nevoie de cumpărături. Mai trebuia să ia un costum al lui Nicholas de la curățătorie, un top de hârtie pentru tatăl ei, iar Sara Wade mai adăugă câte ceva la lista făcută de fiica ei. Imediat ce doamna care cumpărase păpușa ieși din magazin, plecă și Sophy. Își imagină cum mama și sora ei răsuflaseră ușurate văzând că a reușit să se strecoare printre rafturile cu lucruri fragile și prețioase, fără a răsturna nimic. Nu putea să le învinuiască pentru asta; Sophy știa că este foarte neîndemânatică și că în preajma ei nu poate rezista nici un obiect fragil.

– Ne vedem mai târziu, draga mea, îi spusese mama ei.

– Te duci la coafor, nu? o întrebase Cress. Vrei să arăți bine pentru Peter.

– Din tot sufletul! zise Sophy care-și dorea cu disperare ca Peter s-o placă și pentru asta făcuse chiar și ceea ce nu-i plăcea, își fixase oră la coafor. Seara mergea la un spectacol de caritate, bucuroasă că avea o rochie nouă, iar de când Peter o anunțase că vor merge împreună, de fericire, nu mai atingea pământul când pășea.

Cressida și Nicholas aveau o viață socială foarte activă. Cressida împlinise douăzeci și trei de ani, în timp ce Sophy avea doar nouăsprezece, iar de când sora sa mai mare se măritase cu Robin, nu stătuse acasă nici o seară. La fel și Nicholas. Încercaseră, ce-i drept, de câteva ori s-o ia și pe Sophy cu ei la petreceri, la plimbări în grup, dar timiditatea ei exagerată o făcuse o persoană neplăcută. Știa că nu era sociabilă, iar când refuza din politețe invitațiile fraților ei, aceștia nu mai insistau. Avea și ea niște prieteni din școală sau de la cursurile pe care le urmase după aceea, dar nu erau prea interesanți.

Altfel se punea problema cu Peter. El o făcea cu un singur zâmbet să-i bată inima mai tare, căci era un bărbat frumos, cu un chip expresiv, cu trăsături regulate. Faptul că-l însoțea pe Peter la acest spectacol de caritate, ca parteneră a lui, era cel mai grozav lucru care i se putea întâmpla lui Sophy. Erau deja împreună de două luni și trei zile; data la care Peter o invitase să cineze cu el va rămâne pentru totdeauna în inima ei. Iar invitația de acum era la fel de importantă pentru că îi va întâlni colegii de serviciu.

Peter îi vorbise despre mulți dintre ei. Îi vorbise și despre dorința lui de a ajunge sus, în ierarhia socială. Cel care urma să deschidă spectacolul de caritate era prototipul pe care voia să-l urmeze Peter, iar el era un

bărbat inteligent, încât Sophy nu avea nici o îndoială că va ajunge foarte repede în consiliul de administrație al firmei la care lucra. Sophy recunoscuse de multe ori că nu avea inteligența lui, iar el argumentase că nu era o problemă pentru ea ca femeie, căci putea să compenseze prin felul de a fi sau căldura sufletească.

Peter nu-i spusese că vrea să facă dragoste cu ea. O sărutase și-i făcuse complimente, iar ea se pierduse sub atingerea lui, dar era un pic speriată de ceea ce avea să urmeze. Nu avea cum să-i reziste, pentru că-l iubea prea mult.

Sophy își cumpărase o rochie nouă, care i se părea cam extravagantă, deși era realizată într-o notă romantică, cu multe volane și dantelă irlandeză, iar acum se ducea la coafor pentru a-și aranja cumva părul rebel, pentru întâlnirea cu Peter, care constituia un test mai important decât oricare alt examen de până atunci.

Sophy nu se aștepta să aibă strălucirea surorii ei. Cressida și soțul ei vor dansa desigur, iar Cressida o va pune în umbră, ca de obicei. Dar Sophy va încerca să arate foarte bine, pe cât posibil, pentru ca lui Peter să nu-i fie rușine cu ea. În plus, Sophy era o dansatoare destul de bună. Dar pe măsură ce evenimentul se apropia, ceva din euforia inițială începu să se cam piardă, iar dacă nu era foarte atentă îngrijorarea putea

lua loc foarte ușor bucuriei de a fi cu bărbatul iubit. Ea nu era fata care să strălucească, să facă o impresie bună chiar de la început, iar în seara asta urmau să-i fie prezentați foarte mulți oameni importanți, de fapt, elita locală care se va aduna sub candelabrele strălucitoare ale sălii de banchete din primărie. Bineînțeles, Cress și Robin cunoșteau pe toată lumea, dar nu și Sophy, și tocmai de aceea se temea că la un moment dat lumea va începe să comenteze:“ aceasta este sora Cressidei?“ Sau alții îi vor spune dezamăgiți:“sigur am cunoscut familia dumitale“, iar prin mintea ei vor trece răspunsuri idioate de genul: „eu sunt rățușca cea urâtă“, sau“ sora pe care o țin ascunsă în aripa cea mai îndepărtată a casei,“ ceea ce, de fapt, era și adevărat. Sau ar fi fost mai simplu să se rezume la a declara că frumusețea și inteligența din familia ei se concentraseră la Cressida și Nicholas. Da, așa ar fi fost cel mai bine. Dar în acest caz, zâmbetul i-ar pieri și s-ar încrunta, lucru care ar face-o urâtă.

La coafor fu întâmpinată cu zâmbete. Sora ei, Cressida, era una dintre clientele fidele ale coaforului și cel puțin de două ori pe lună își făcea tratamente cosmetice, precum stelele de cinema. Sophy Wade era o tânără drăguță, dar nu strălucea ca sora ei. De aceea, cea care se oferi să-i aranjeze părul fu o coafeză mai puțin experimentată, care de cum o văzu exclamă:

– Dumnezeule, aici trebuie să aplic balsam!

– Mă faci să mă simt ca un câine vagabond, zise Sophy încercând să vadă câte ceva de sub bretonul care-i acoperea ochii. Am nevoie de o coafură care să se potrivească la o rochie cu broderie romantică, zise ea gesticulând pentru a-și susține spusele.

– Mergi undeva anume?

– La dans, cu un bărbat deosebit, spuse Sophy care nu mai declarase vreodată că se aranjează pentru un bărbat.

De fapt, era prima vizită pe care o făcea cu plăcere la coafor. Discuția deveni tot mai animată. Annie îi aduse niște reviste cu coafuri și stiluri, deși părul lui Sophy nu se preta la ceva foarte elaborat.

– Cred că ți-ar trebui un permanent slab, sugeră Annie, după care dacă am aplica niște balsam ar arăta cu totul altfel.

– Dă-i drumul, ce mai aștepți! zise Sophy.

Când se văzu cum arată cu permanent fu încântată și se întrebă de ce nu-l făcuse până atunci. Căci Cress o întrebase de multe ori de-a lungul timpului:

– De ce nu încerci să-ți aranjezi părul cumva, Sophy?

La fel și mama ei, care o sfătuise:

– Nu lăsa părul să-ți cadă în ochi, Sophy, îți va afecta vederea.

Ceea ce văzu în oglindă o făcu să zâmbească: era o fată cu un aspect îngrijit, cu părul frumos aranjat, puțin ondulat și răsucit la capete. Trebuia să arate foarte bine în seara asta și începea să creadă că va reuși.

Era gata cu mult înainte ca Peter să vină. De fapt, el îi lua întâi pe Cress și Robin pentru ca să meargă toți patru.

Rochia o costase destul de mult, dar tatăl ei îi dăduse cecul fără nici un fel de comentarii și de aceea fu și primul care o văzu îmbrăcată. Sophy nu era fiica lui preferată dar oricum dorea tot ce era mai bun pentru ea, iar când soția îi spusese că Peter Fisher manifestă interes pentru fiica lor, Gilbert Wade se arătă gata să-l încurajeze.

Pregătită de plecare Sophy arăta chiar bine. Gilbert Wade, care preda economia la universitatea din orașul vecin, o considera cam prostuță, dar o iubea căci era fiica lui.

– Arăți extraordinar, Sophy, ești fermecătoare! exclamase el.

Sara Wade spusese același lucru când intrase în salon și-și văzuse fiica. Dar după acele minute de entuziasm Sophy nu mai avu nimic de făcut; se așeză întinzându-și poalele fustei, așteptând ca Peter să vină s-o ia, în timp ce părinții ei reveniră asupra activităților

de până atunci, tatăl asupra unei cărți pe care o citea, iar mama asupra unei reviste. Ceasul care ticăia pe perete marca trecerea minutelor, și lui Sophy i-ar fi plăcut să poată vorbi cu cineva, dar Nicholas era plecat iar tatăl și mama ei nu prea aveau ce să-i spună. Se mai însenină când apărură Cress, Robin și Peter. Gilbert se ridică să le toarne câte un pahar de sherry, adresându-i-se lui Cress:

– Cred că vei fi cea mai frumoasă, fetițo!

Cress începu să se învârtească și să râdă. Era îmbrăcată într-o rochie fără mâneci, cu decolteu în formă de V, din mătase neagră cu pete de toate culorile, de parcă cineva ar fi aruncat pe ea la întâmplare cu vopsea. Era, probabil, unicat. Cress nu s-ar fi îmbrăcat astfel dacă ar fi existat cea mai mică posibilitate să mai poarte și altcineva acest model.

– Și tu arăți minunat, Sophy! observă Cress. Ei, ia uitați-vă la sora mea mică! Asta era o glumă de-a familiei pentru că Sophy era mult mai înaltă decât Cressida.

Sophy nu-l scăpa din ochi pe Peter, căci pentru ea numai reacțiile lui erau importante. Se mai privi o dată în oglinda din dormitor pentru a se asigura că avea să treacă testul în seara asta, iar când Peter o privi uimit inima ei începu să bată de bucurie.

El și Robin erau îmbrăcați în costume de seară, iar Sophy remarcă:

– Arătați atât de... atât de... dar nu găsi cuvântul potrivit și nu mai spuse nimic, iar bărbații începură să râdă siguri pe ei, observând reacția fetei.

Peter fu cel care se opri primul din râs și i se adresă Sophyei:

– Și tu arăți tot atât de... apoi o îmbrățișă iar Sophy se gândi că în seara asta el îi va declara dragostea. Ochii îi străluceau ca două stele când toți trei se îndreptară spre mașină. Fusese o zi mohorâtă și începuse să și plouă, așa că se grăbiră să urce.

– Eu voi sta în spate să nu-mi șifonez rochia, zise Cress adunându-și fustele, iar Sophy se trezi înghesuită în ea, rugându-se ca rochia ei albă cu dantelă să nu se șifoneze prea tare.

Parcarea din fața primăriei se umpluse destul de repede, iar Peter se învârti câtva timp să găsească un loc, cât mai aproape de intrare. Coborâră și înainte de a intra își scuturară stropii de ploaie din păr. Cress, Robin și Peter râdeau, doar Sophy părea afectată de picăturile de ploaie. Era sigură că-și udase poalele rochiei și că părul ei nu va mai arăta ca la început.

Își dori să fi ales o rochie mai puțin pretențioasă. Cress părea atât de mlădioasă, în rochia pe care o alesese, cu picăturile de ploaie în păr și cu tenul radiind de frumusețe, în timp ce Sophy parcă intrase la apă.

Se aflau acolo și părinții lui Robin, domnul și doamna Turnbull. Soacra lui Cress, care o sărută pe

Sophy, avea întotdeauna aerul că-i este milă de ea, iar socrul o întâmpină cu obișnuitu-i:“ bună, Sophy, nu te mai oprești din creștere?“

Sophy fusese cea mai înaltă domnișoară de onoare la nunta Cressidei, iar domnul Turnbull cel mai scund bărbat.

Sophy zâmbea tot timpul, saluta sau era salutată și le punea tuturor aceleași întrebări, după care nu mai găsea nimic de vorbit cu ei și se mulțumea să le zâmbească doar. Abia aștepta să intre în sală și să înceapă să mănânce pentru că, își spuse ea, atunci când mănânci nu trebuie să și vorbești.

Meniul era variat iar vinul foarte bun. După câteva pahare, Sophy începu să se destindă, ba chiar zâmbi la glumele care se făceau și ascultă ce spuneau cei de la masă. Peter părea mulțumit de ea. Îi umplea paharul mereu, îi atingea și strângea mâna ușor, părând c-o face din dragoste.

Sophy nu era frumoasă ca sora ei, nici inteligentă ca fratele lor, dar avea foarte multă disponibilitate afectivă și era gata de orice fel de dovezi de dragoste. Ea îi putea fi de ajutor lui Peter. Putea să-i ofere un cămin confortabil căci el locuia cu alți tineri într-un apartament vechi, închiriat. Dacă s-ar fi căsătorit cu Sophy, ea i-ar fi gătit, i-ar fi făcut copii și l-ar fi îngrijit.

Sophy iubea copiii, animalele și bătrânii. Cress nu se grăbea să facă copii, căci mama ei o învățase că și cei

mai buni sunt o povară. Cress era încă tânără, iar Robin declarase că nu se vede în postură de tată, dar Sophy se gândise că i-ar plăcea să fie măcar mătușă.

Pe când cineva de la masa lor începu să țină un toast, ea nu se gândea decât la casa ei și a lui Peter, la râsetele copiilor lor, la razele de soare care vor intra pe fereastră. Aplauzele o treziră din visare. Cel care se ridicase să vorbească fu primit cu ropote de aplauze: Gavin Tighe.

Peter îi vorbise de câteva ori despre el, nu fără oarecare invidie, căci acesta era directorul unei companii care, în pofida recesiunii, dezvoltase în ultimii ani o afacere profitabilă.

Sophy îl examină curioasă. Era un bărbat înalt, musculos dar slab, cu părul negru, cu o personalitate puternică. Lumea începuse să-și țină răsuflarea, de parcă bărbatul i-ar fi hipnotizat. Părea un tip dur, ca un pirat, iar ea spera din toată inima că Peter nu va ajunge să-i semene. Nu era mare diferență de vârstă între ei, dar se aștepta ca Gavin Tighe să fie mai bătrân. Și părea destul de chipeș pentru cine prefera bărbații bruneți, genul satanic. Sophy observă cum îl sorbea Cressida din ochi, la fel ca toate celelalte femei, iar ea simți un gol în stomac. Își închipuia cam la ce se gândeau frumoasele prezente acolo, pierdute în admirație. Lui Sophy i se întâmpla foarte rar să-i dis-

placă cineva de la prima vedere și poate că se întâmplase asta pentru că Peter îi spusese că acest individ era un model de învingător. Nimeni nu-i putea sta în cale. Sophy și-l imagină tăind fără cruțare capetele celor din jur, fără nici o explicație.

Dar în seara asta individul nu dădea semne de sălbăticie. Avea o voce profundă și reușise să facă auditoriul să râdă. Le vorbea despre dificultățile cu care se confruntase în carieră, pe care ei le înțeleseră dar după cum le prezenta el le făcea să sune ilar; apoi, le spuse anecdote.

Sophy zâmbi dar nu ținu pasul cu râsetele care însoțeau cuvântarea lui Tighe, pentru că ea încerca să și-l imagineze furios pe acest bărbat.

Gavin Tighe nu avea cum s-o vadă. Sophy stătea departe de masa principală la care se afla Tighe și era blocată de Peter, dar tot îi simțeau personalitatea amenințătoare. De parcă - își spuse ea și mai sorbi o gură de vin - de parcă s-ar fi aflat cu un tigru în încăpere. Începu să-i tremure mâna căci băuse vin după sherry, iar când puse paharul jos reuși să-l verse pe masă și în poală. Dar întrucât lumea râdea de glumele lui Tighe, întâmplarea trecu neobservată. Cress dădu ochii peste cap exasperată și șterse repede pata de pe masă, apoi de pe rochia surorii sale. Peter se întoarse spre ele, iar Sophy ridică din umeri vinovată.

Bine că era vin alb, se gândi Sophy, dar incidentul avea să-i strice seara căci nu putea dansa cu rochia udă. Lui Cress nu i-ar fi păsat prea mult, poate că ar fi bodogănit când s-ar fi întâmplat incidentul, dar atât. Dar Cress n-ar fi lovit paharul cu mâna și nici nu s-ar fi îmbrăcat într-o rochie ca a lui Sophy, ca a păpușilor victoriene din dulapul lor cu antichități.

Lumea începuse să-l aplaude din nou pe Tighe, iar ea profită de ocazie pentru a-l întreba pe Peter:

– Ăsta este exemplul tău în viață?

– Cui nu i-ar plăcea, Sophy? zise Peter. Și nu numai atât, mi-ar face mare plăcere să lucrez pentru el. Peter îi spuse toate astea acoperindu-și gura cu mâna, pentru că Tighe Industries era firma rivală.

– Crezi că ar fi un șef înțelegător?

– Este tipul învingătorului. Nu auzi de concedieri în concernul pe care-l conduce. Oricum, o să-l cunoaștem după masă, o informă Peter, iar Sophy fu chiar fericită că vărsase vinul pe poala rochiei pentru că astfel scăpa de a-i fi prezentată lui Tighe, căci va trebui să rămână undeva mai în spate.

Nu era ceea ce și-ar fi dorit ea de la această petrecere, deși nu putea să spună că nu se distrase. Începu dansul și Sophy se așeză aproape de ringul pe care familia Turnbull începuse să danseze, dar se afla oarecum mascată de un aranjament floral, printre ale cărui

ramuri trebuia să-și întindă gâtul pentru a-i vedea pe dansatori. Peter stătu alături de ea, iar Cress și Rob veniră lângă ei în fiecare pauză, apoi li se alăturară și alții. Erau în majoritate prietene ale Sophyei pe care ea le ajuta, stând cu copiii lor.

Peter părea vrăjit de Gavin Tighe, iar Sophy găsi și unele asemănări între cei doi. Peter era brunet și avea umerii largi, dar Gavin Tighe părea un gigant. Sophy îl putea vedea peste capetele celorlalți, fără nici un efort. Tighe nu dansa, dar era mereu în inima petrecerii, iar după ce discută cu el, Peter reveni la masă și repetă ceea ce mai spusese cu câteva clipe înainte despre acest bărbat:

– Acesta este omul viitorului.

– N-am știut asta, zise Sophy, dar pot să pariez că are un trecut bogat. Vinul îi cam dezlegase limba, dar nu știa nimic despre acest bărbat, în afară de dorința lui Peter de a fi ca el. Ea nu era genul de fată căreia să-i acorde atenție un astfel de bărbat, și știa asta.

Dacă Peter se vedea ca un nou Gavin Tighe, n-ar mai fi fost loc în viața lui pentru Sophy, n-ar mai fi existat casa visurilor lor sau copiii despre care vorbiseră. Așa că Sophy se rezemă de spătarul fotoliului în care era așezată și mai bău un pahar cu vin.

Peter încercase s-o ducă pe ringul de dans, la fel și Rob, dar pe lângă că poala rochiei era încă udă, ea nu

avea nici siguranță în picioare, temându-se că și-ar călca prea des partenerul, așa că prietenii începură să râdă și o lăsară în pace. Imediat ce rămaseră singure, Cress o întrebă:

– Te distrezi bine, surioară?

– Desigur.

– Atunci, de ce te ascunzi în colțul ăla? De ce nu vii la dans? Asta ar trebui să faci.

– Am poalele rochiei ude, zise Sophy, și cred că am și băut prea mult.

– Bine, Sophy, dacă te simți bine și așa, eu nu mai spun nimic.

Sunt chiar fericită, își spuse Sophy, iar după ce plecă Gavin Tighe, ea începu să se simtă și mai bine. Îl întrebă pe Peter dacă îl va mai vedea pe acesta.

– Nu știu, nu cred, de ce?

– Mă întrebam dacă ți-ar putea oferi vreo slujbă.

– O, nu, pentru Dumnezeu, Sophy, cum te gândești la asta? spuse Peter cu foarte multă convingere. Dar ea fusese îngrijorată că Peter ar fi putut pleca de lângă ea un an sau doi, după care s-ar întoarce plin de bani și succes.

Sophy se așeză pe bancheta din spate a mașinii, cu Cress, și-și spuse că i-ar fi plăcut ca Peter să-i lase mai întâi pe Cress și Robin acasă, apoi s-o ducă pe ea. Ar fi putut să intre în casa lor invitat la o ceașcă de cafea,

timp în care să-i declare că i-a plăcut foarte mult seara și asta pentru că a fost însoțit de ea. Iar în acest moment el ar fi trebuit să-i declare dragostea, s-o ia în brațe, s-o sărute, să-i spună c-o dorește.

Sophy aștepta să fie cerută în căsătorie, dar dacă Peter numai ar fi invitat-o să locuiască cu el, ea ar fi făcut-o, deși părinții ei ar fi dezaprobat acest lucru. Ea îl dorea mai mult pe Peter decât verigheta. Dar era foarte târziu și inima i se strânse când văzu că acesta o duce direct acasă.

Cressida spunea ceva despre un articol apărut într-o revistă despre Gavin Tighe.

– O să fac rost de el mâine, continuă ea pentru a-l necăji pe Rob, poate o să mi-l pun chiar deasupra patului.

– Te rog, nu deasupra patului.

– Nu fi așa de ursuz, chicoti Cress. O să fac rost de articol și de portretul lui Tighe ca să i-l dau Sophyei care, fiind singură, și-l poate pune oriunde.

– Aș prefera să fiu față în față cu un tigru care se aruncă asupra mea, comentă Sophy, căci asta era impresia pe care i-o crease bărbatul.

Dimineața mama lor vru să afle amănunte despre felul în care petrecuseră seara, iar Sophy îi oferi o versiune îmbunătățită. Nu spuse nimic despre discursul invitatului de onoare, dar îi menționă pe cei prezenți, îi spuse despre rața cu portocale care le fusese servită.

Tatăl ei ținea ziarul în față, dar ea i se adresa și lui. Fusese o seară minunată. Iar pe Peter urma să-l revadă peste câteva ore. După ce o lăsase în fața casei părintești, el îi promisese c-o va suna curând pentru a ieși împreună la un restaurant chinezesc.

Toată ziua fu ocupată cu treburile casei. Spălă vasele, apoi încercă să scoată pata de vin de pe poala rochiei, lucru cam greu, ce-i drept, pentru că operația asta ar fi trebuit făcută chiar atunci, pe loc, nu acum când marginile petei erau prea bine conturate. Când apăru Cress, Sophy tocmai căuta într-un almanah al casei indicații pentru scoaterea petelor. Cress puse ziarul pe masă și o întrebă:

– Ești sigură că nu l-ai mai văzut niciodată?

– Despre cine vorbești? întrebă Sophy, cu degetul pe capitolul despre curățarea petelor. Dar Cress spuse:

– Despre Gavin Tighe, uite, citește aici ce scrie despre el. Acum trebuie să plec, am trecut doar pentru ca să-ți aduc ziarul. Cress pe care n-o interesa felul în care putea să scoată Sophy pata, continuă: ți-a plăcut petrecerea? Mie mi s-a părut grozavă!

– Și n-a fost așa? o susținu Sophy, deși Cress nu mai avea cum s-o audă.

Sophy despături ziarul și fotografia lui Gavin Tighe îi sări în ochi căci ocupa aproape o pagină. Puteai s-o

folosești drept poster, Cress avusese dreptate. Alți șase bărbați fuseseră intervievați în același articol dar fotografiile lor erau foarte mici; Gavin Tighe părea eroul articolului dedicat bărbaților care au reușit în afaceri în pofida unui mediu ostil, secrete ale succesului lor, sfaturi date celor care voiau să pornească o afacere. Era un ziar pentru femei și celor intervievați li se punea întrebarea ce rol au avut femeile în lupta lor pentru succes profesional. Trei dintre ei, care erau căsătoriți, vorbiră despre sprijinul necondiționat acordat de soțiile lor, deși din câte își amintea Sophy, două dintre aceste cupluri divorțaseră. Dar ziarul era vechi de câteva luni. De fapt ea voia să citească doar despre Gavin Tighe. După felul în care o privise Cress, urma să citească ceva care poate avea s-o nemulțumească.

Gavin Tighe avea o casă în Witherstone, o localitate la douăzeci de mile de Lancashire, unde o primise pe ziarista care-i luase interviul într-un birou cu pereții panelați, ale cărui ferestre dădeau spre o pajiște pe care Sophy intui că s-ar fi aflat un râu. Băuseră șampanie și Tighe îi declarase reporterei că succesul lui se datorează doar norocului.

– Mincinosul, zise Sophy. Dacă i-aș fi luat eu interviul l-aș fi prevenit că nu suport minciunile ieftine. I-aș fi spus că vorbește ca una dintre actrițele de

cincizeci de ani care arată de treizeci și obișnuiesc să declare: singurul tratament cosmetic pe care-l fac este săpunul și apa.

Sophy se uită la fotografia bărbatului și se închipui spunându-i astea.

Citi mai departe și ajunse la rândurile în care Cress considera că se refereau la ea, în ele Tighe declarând că nu crede în rolul femeii de a-și sprijini soțul în carieră. Se referea la o femeie anume? Da, și începu s-o descrie.

Văzuse mulți bărbați de succes care se îndrăgostiseră de o așa-numită făuritoare de cuib, care în cele din urmă ajunsese să-și întindă aripile prea mult, împiedicându-i pe aceștia să-și atingă idealurile. Femeia care se agăța în tăcere de gâtul bărbatului, ca o liană, putea fi o ucigașă de ambiții și idealuri. Fetele care de obicei ascultau în tăcere, fără a spune nimic, nu prea aveau ce spune în general, iar dacă la nouăsprezece ani o asemenea fată putea fi fermecătoare fără a avea prea multă minte, la douăzeci și nouă era o oroare. Pentru el, căsătoria era o capcană. Nu, Tighe nu credea în dragoste. Credea în dorință. Sfatul pe care-l dădea tinerilor ambițioși era să stea departe de femeile așa zis bune. Reporterei i se părea că Tighe bravează dar Sophy nu era de aceeași părere. Era sigură că omul spusese ceea ce gândea. Ea remarcase că nu avea nici un fel de cuvinte de laudă pentru o femeie tânără și ambițioasă.

Iar Cress așa o vedea pe Sophy, genul de femeie crampon care se agață de un bărbat, neavând altceva de oferit decât dragoste. Sophy începuse să creadă că sora ei avea dreptate. Nu avea o părere bună despre ea însăși, dar Peter îi spusese că nu-i păsa că ea nu era la fel de deșteaptă ca restul familiei. Lăsă deoparte ziarul, ba chiar îl aruncă în coș, dar apoi se răzgândi și-l luă de acolo, convinsă că sora ei i-l va cere înapoi, iar dacă ea i-ar fi spus că l-a aruncat ar fi întâmpinat proteste. Se întrebă apoi dacă Peter îl citise și-și spuse că i-l va arăta la întâlnirea din acea seară. Probabil Peter se va amuza de ceea ce scria acolo.

Dar puțin înainte de ora opt se răzgândi. Nu mai avea chef să treacă din nou peste conținutul articolului, sau măcar peste pasaje din el. Dacă Peter o va întreba va recunoaște că l-a citit, dar nu mai voia să aducă în discuție numele lui Gavin Tighe pentru a nu-și strica pofta de mâncare căci Peter o invitase la cină. Green Lantern era unul din restaurantele ei preferate.

Fusese acolo de câteva ori cu Peter și așezați sub lampioanele roșii cu dragoni verzi sorbiseră din cupele cu sake. Dar de data asta Peter avea un aer obosit și ea îl întrebă grijulie:

– Ai avut o zi grea? Te simți obosit? Apoi îi puse o mână pe frunte căci i se părea că Peter avea și febră. Dar nu era așa și el se încruntă la atingerea ei, spunându-i:

– Nu mă doare nimic, dar trebuie să recunosc că sunt foarte obosit.

Sophy era deja în pat la ora zece și jumătate, dar nu dormi bine. Fără să știe de ce, se trezi de multe ori și adormi la loc cu mare greutate. Cearșafurile se adunară sub ea și trebui să le întindă de câteva ori, apoi se așeză pe marginea patului și-și aminti că în copilărie avea manifestări de somnambulism, ceea ce fusese o problemă.

Nu mai avusese astfel de manifestări de mulți ani, se părea că le depășise.

Sâmbăta dimineața casa se trezea destul de târziu la viață, mai precis după ce poștașul strecura ziarele pe sub ușă, adică după ora zece. Dar Sophy care nu mai putea sta în pat după ora opt, se apucă să trebăluiască, apoi să pregătească totul pentru un picnic. Ziua se arăta însorită, o zi de primăvară în adevăratul sens al cuvântului, iar ea îl va suna pe Peter și-i va sugera o plimbare în zona lacurilor, sau oriunde altundeva. El își luase rămas-bun fără a-i propune nimic concret și probabil ar fi ajuns tot la club sau cu Cress și Robin. Dar un picnic în doi, se gândi ea, ar fi foarte plăcut. Deschise frigiderul și luă tot ce-i trebuia de acolo, apoi se duse în grădină unde se uită la soarele strălucitor și la cerul senin, de parcă le-ar fi văzut prima oară, ascultă păsările de parcă nu le-ar mai fi auzit cântând.

Își bucură ochii cu margaretele înflorite și gazonul, care era responsabilitatea ei. Sophy îngrijea cu mult drag grădina casei părintești. Mersul cu picioarele goale pe gazon fusese una dintre plăcerile ei încă din copilărie, poate chiar mai mare decât mersul pe nisip.

Își scoase papucii și porni spre un copac bătrân în care-și făcuse scorbură o veveriță. Dacă stăteai la umbra lui veverița ieșea, ba chiar primea și mâncare.

Ușa de la camera lui Nicholas era deschisă și din locul în care se afla ea arăta exact ca intrarea de la scorbura veveriței. Era sigură că dacă se va duce într-acolo va bea cafeaua împreună cu el, căci primul lucru pe care-l făcea când se scula de dimineață era să pună cafetiera în funcțiune. Cu o seară înainte, Sophy îl văzuse întorcându-se singur, așa că dacă se ducea la el nu deranja pe nimeni. Intră prin bucătărie și vru să-l strige pe Nicholas, dar se opri la timp căci îl auzi pe Peter spunând:

– Ce naiba o să fac?

– Ar fi mai bine să-i spui, se auzi vocea lui Nicholas.

– Să-i spun acum? Am vrut s-o fac aseară, dar când te privește cu ochii ăia mari ai ei te simți ca un nemernic. Este o fată grozavă, are încredere în oameni, numai că eu nu sunt pregătit să-mi întemeiez o familie și ea tocmai asta-și dorește, nu?

– Și ce vezi rău în asta? îl întrebă Nicholas.

– Nimic, zise Peter, dar văd că nici tu nu dai năvală să te însori. Ai o casă, o slujbă bine plătită, dar nu te văd căutând o nevastă.

– O s-o fac și pe asta, zise Nicholas care încă mai schimba iubitele săptămânal. Vreau să fiu sigur înainte...

– Înțeleg! îl întrerupse Peter, iar Sophy își puse mâna la gură pentru ca să nu i se audă geamătul. Nu sunt sigur că dacă acum sunt îndrăgostit de ea, voi mai fi și peste zece ani, căci ești de acord cu mine că Sophy nu este o fată deșteaptă de la care să poți avea surprize plăcute. Eu vreau să reușesc în viață și nu pot face asta remorcând-o și pe Sophy.

Desigur, citise articolul, își spuse ea, neștiind ce să facă, să se repeadă spre ei sau să iasă în fugă afară, unde să dea frâu liber lacrimilor sale, undeva pe pajiște. Dar indiferent ce făcea nu trebuia să fie auzită de cei doi. Nu putea să dea ochii cu fratele ei sau cu cel pe care-l considerase până acum câteva minute iubitul ei. De aceea, o luă la fugă pe pajiștea din fața casei lui Nicholas, spre casa părinților ei, și se duse direct în cameră.

Ochii îi ardeau de parcă ar fi fost plini de nisip. Se simțise atât de sigură de sine, atât de fericită, de iubită, iar acum era singură și nefericită cum nu fusese vreodată.

Pe peretele din fața ei se afla un cadou pe care-l primise cu mult timp în urmă de la mama sa; era o hartă a unui ținut mistic populat de monștri legendari. Când era copil, dragonii, gorgonele și soldații cu două capete o înspăimântaseră dar într-un fel plăcut, pentru că era acasă, în siguranță. Adesea se visase avântându-se pe aceste tărâmuri cu Peter care o proteja. Acum el n-o va mai face, nici n-o va mai iubi, dar ea va trebui să continue să trăiască zile și nopți goale, searbede.

„Aici este rezervația tigrilor", scria pe schița care reprezenta o junglă, iar Sophy izbucni în râs, apoi în suspine. Un astfel de tigru îi răvășise viața, dar nu dădea vina pe el. Ciudat, nu simțea supărare față de Peter, ci o mânie cumplită față de acel bărbat numit Tighe.

Fata care hrănea păsările și aștepta să vadă veverița, care mergea pe pajiște cu picioarele goale, se simți dintr-o dată foarte puternică și plină de mânie. După ce îmbrăcă o jachetă și lăsă un bilet pentru părinții ei prin care-i anunța că va lipsi toată ziua, Sophy luă sacoșa cu sandvișurile, cu merele și copanele de pui. Mașina lui Peter se mai afla în fața casei lor, dar trecu repede pe lângă ea, căci îi făcea rău s-o vadă. Cât despre Peter, n-ar fi putut da ochii cu el.

După ce merse pe jos până la stația de autobuz deși nu știa încotro se va îndrepta, luă primul autobuz pen-

tru a pleca din zonă. Nici nu știa de ce căra atâta mâncare, doar nu avea de gând să mănânce nimic, așa că puse sacoșa în primul coș de gunoi după ce coborî.

Era duminică dimineața și multe dintre autobuze se îndreptau spre coastă, așa că se va pierde și ea în mulțime. Pe unul dintre aceste autobuze era scris Buxham. Desigur, localitatea era aproape de Witherstone și de Old Mill House, proprietatea lui Gavin Tighe.

Se întrebă ce făcea el. Ar fi vrut să se afle față în față cu el, să-i spună că ea era una dintre acele fete care ascultă totul fără să spună nimic, pentru că nu știe ce trebuie să spună. Ei bine, în dimineața asta ar avea multe de spus. Ce avea acest bărbat cu femeile tăcute? De unde știa el ce au ele în minte?

Aș putea să-i spun, se gândi Sophy: „Ai impresia că interviul pe care l-ai dat te-a făcut mai interesant? Ei bine, nu. Mi-a rupt inima și mi-a stricat viața, dar ce știe un bărbat ca tine despre dragoste?“

Călătoria ei dură aproape o oră. Se uită tot timpul pe fereastră dar nu văzu peisajul pentru că în fața ochilor ei nu se aflau decât ochii de tigru ai acelui bărbat cu care ea trebuia să se confrunte pentru că în dimineața asta trebuia să-și manifeste nebunia.

Capitolul 2

Sophy coborî și o luă spre centrul orașului, mergând fără o țintă anume. Magazinele erau închise. Nu văzu decât un grup gălăgios de tineri cu căști, jeanși și jachete de piele, pe motociclete, discutând planurile pentru ziua respectivă. De undeva se auzeau clopotele unei biserici, iar când trecu pe lângă ei unul dintre băieți o fluieră, dar ea nu-i dădu nici o atenție, de fapt nici dacă i-ar fi spus pe nume n-ar fi făcut-o. Se îndreptă spre o stație de taxiuri, ceru să fie dusă la Witherstone și lăsată undeva, în centrul localității.

Nu prea cunoștea localitatea. Cu toate acestea se bucură că soarele strălucea și nu era nici un nor pe cer, deși lumea ei era atât de neagră. Șoferul taxiului o lăsă lângă oficiul poștal, iar ea îl plăti adăugând și un bacșiș. Omul îi mulțumi și îi dori o zi bună. Dar

bacșișul pe care i-l dăduse o făcu să rămână fără bani de întoarcere. Poate că va face autostopul, sau va merge pe jos. Sau va telefona acasă să vină cineva s-o ia. Dar în nici un caz nu voia să fie luată de acolo de Peter sau Nick. Nu putea să se întoarcă cu ei acasă. Nu putea să le spună că-i auzise discutând despre ea. Poate vor veni mama, tata sau Cress.

Întrebă o femeie care mergea pe stradă cu băiețelul și câinele ei, care era drumul spre Old Mill House. Femeia i-l arătă iar Sophy îi mulțumi și o apucă într-acolo, spre o colină unde dintre copaci se zărea o casă impunătoare.

O ardea soarele atât de tare în spate, încât fu nevoită să-și țină mâna la ceafă pentru a se proteja, și intră fără probleme pe poarta casei dar, din cauza durerii de cap, în momentul în care ajunse la ușă nici nu mai știa pentru ce venise.

Fusese un coșmar să ajungă aici, dar dacă va putea să intre și să-l vadă pe Tighe îi va spune direct: „Nu mă cunoașteți, dar nu vă răpesc decât cinci minute, așa că vă rog să mă ascultați. Toată lumea vă dă ascultare pentru că sunteți un om important, de succes. V-ați gândit vreodată că ceea ce spuneți provoacă durere altora? Nu cred că ați făcut-o și nici nu cred că vă pasă de ce simt alții, dar pentru asta am venit. Să vă spun că prin cuvintele dumneavoastră puteți distruge viețile altora".

Apoi, va pleca plină de demnitate și se va simți mai bine.

Ușa cea masivă se deschise și Sophy se trezi în fața unei femei îmbrăcate într-un capot de casă, cu părul în dezordine de parcă tocmai atunci încerca să-i dea o formă, să-l prindă în agrafe, eventual.

– Vă rog, zise Sophy aș putea să-l văd pe domnul Tighe? Eu...

– Intrați, domnișoară. Femeia îi făcu loc să intre, apoi închise ușa după ea și-i spuse: vă rog să așteptați. Cu un gest din cap ea indică spre o ușă din hol și plecă pe coridor lăsând-o acolo.

Cine știe ce motive avea să se grăbească așa, se gândi Sophy, poate lăsase ceva pe foc. Prin ușa deschisă se vedea o încăpere frumos mobilată, ceva care era probabil vreun birou, unde domnul Tighe primea musafirii nepoftiți, așa ca ea. Se îndreptă într-acolo, cu inima strânsă așteptându-se să-l vadă pe Tighe așezat la birou. Dar încăperea era goală ceea ce o făcu să răsufle ușurată.

Între timp se mai calmase și se gândi că ar fi mai bine să-i spună ceva de genul:"Vă rog să mă scuzați, dar în dimineața asta am avut o cădere nervoasă și cred că tocmai am reușit s-o depășesc. Îmi cer încă o dată scuze, iar acum aș vrea să plec, nu mai am nimic de spus".

Ferestrele erau deschise, iar dincolo de ele se putea vedea ceea ce Sophyei i se păru un tablou rus-

tic cu pajiști și copaci, cu lumini dansând pe apă. Doi copii stăteau pe un pod unul lângă celălalt și priveau undeva, în jos, când deodată unul, o fetiță, se ridică și încercă să meargă pe podul acela foarte îngust.

Inima Sophyei începu să bată cu putere. Acesta nu era râulețul pe care-l menționase reportera, era un lac în toată regula, și părea adânc.

– Dă-te jos de acolo! strigă Sophy și o luă la fugă spre locul acela, moment în care copilul desfăcu brațele pentru a-și păstra echilibrul, după care căzu în lac. Capul copilului nu mai apăru la suprafața apei. Cel de al doilea copil, un băiețel, începu să țipe ascuțit.

– E foarte adânc? strigă Sophy, iar copilul făcu o pauză atâta cât să spună“ foarte“, apoi începu să țipe din nou, iar Sophy își scoase repede jacheta și-și azvârli pantofii, apoi plonjă în apă din locul din care căzuse copilul.

Apa era limpede dar adâncă, cu ierburi și pietriș, iar Sophy înotă pe fund căutând din priviri fetița. Ea ar fi trebuit să iasă deja la suprafață, înotând sau plutind, dacă nu cumva își prinsese piciorușele de algele de pe fund, iar Sophy o căută disperată atât cât o ținură plămânii, după care scoase capul la suprafață, să inspire. Când ridică ochii, văzu cei doi copii care chicoteau, iar fetița îi spuse făcându-i semne de salut cu mâna:

– Uu, am ieșit!

Sophy răsuflă ușurată și făcu pluta câteva minute pentru a se relaxa.

Nu durase decât câteva minute, atâta cât să apară în fugă femeia cu părul în dezordine, abia ținându-se după Gavin Tighe.

Când îl văzură, copiii o rupseră la fugă, Sophyei fiindu-i clar că se temeau de el. Fusese un accident dar fetița nu fugea spre Tighe, ci din calea lui. Nici spre femeie nu păreau că vor s-o apuce. Gavin Tighe încetini, astfel că femeia îl ajunse și apoi veni spre Sophy, o apucă de mână întrebând-o:

– Te simți bine, domnișoară? Vino în casă.

Copiii erau deja în bucătărie când ajunse Sophy, iar femeia îi certă:

– Duceți-vă repede sus, feriți-vă din calea lui!

Apoi i se adresă lui Sophy pe un alt ton:

– Vă rog, poftiți pe aici, domnișoară.

Copiii dispărură imediat, lăsând dâre de apă pe dalele de gresie, iar Sophy porni după ei.

– Veniți pe aici, zise femeia arătând spre baie, prima încăpere din capul scărilor. O să găsiți un capot pe ușă și dacă vă lăsați lucrurile afară vi le pot usca și călca. Îmi pare tare rău! Neastâmpărații ăștia!

– A fost un accident, zise Sophy împăciuitoare. De fapt fusese și vina ei pentru că exagerase începând să strige și speriase copila care altfel ar fi continuat să meargă pe pod fără să cadă de pe el.

Sophy dezbrăcă hainele ude și se gândi că apa caldă o va ajuta să-și vină în fire. Lăsă hainele ude afară, la ușă și se așeză pe marginea căzii așteptând umplerea acesteia.

Ce frumoși erau cei doi copii! Cu fețișoarele lor micuțe, privind în apă de acolo, de sus, de pe parapetul podului, arătau ca două păpuși, rotunde și trandafirii, cu ochi mari acoperiți de gene lungi, băiatul cu bucle castanii, iar fetița cu părul lung, la fel de buclat.

Sophy se întrebă ai cui erau micuții. Nu semănau defel cu femeia care o întâmpinase, care părea destul de bătrână să le fie bunică, dar era evident că le era teamă de Gavin Tighe. Semănau cu el la păr, dar nu și la năsucul cât un nasture sau la gurițele în formă de inimioară. Căci Gavin Tighe nu avea nimic din aerul unei păpuși victoriene, își spuse Sophy; poate mama lor fusese așa. Poate acum el era necăsătorit, dar probabil că se referea la o fostă soție atunci când vorbise despre femeile care se agață ca scaiul de un bărbat pentru a-l trage în jos. Bieții copii, dacă el le era tată!

Sophy întinse mâna după un flacon care părea a conține spumă de baie, dar din cauza aburilor și umezelii acesta îi scăpă din mână și se sparse de gresie. Este normal, își spuse Sophy, să-mi manifest și aici lipsa de îndemânare! Încercă să adune cioburile să le strângă într-un șervețel și abia atunci observă cum îi tremurau mâinile, dovadă a stării de încordare din timpul dimineții. Trebuia să se calmeze. Totul îi mergea prost dar nu trebuia să dispere. Va pleca din această casă, dar va trebui să se gândească la o explicație plauzibilă pentru că ceruse să-l vadă pe Gavin Tighe, altfel ar fi fost considerată o ciudată.

De fapt, ce spărsese ea nu era spumă de baie. Era after- shave, și după mirosul care umplu baia părea ceva destul de scump. Nu-i nimic, Tighe avea bani să-și cumpere altul. Sophy se gândi că scăpase de a se fi făcut ridicolă în ochii lui, încercând să-i spună părerea despre el, dar părerea ei nu se schimbase. Ba chiar îi displăcea tot mai mult acest bărbat, amintindu-și că micuții fugiseră de el, iar femeia le spusese să nu apară în fața lui.

Rămase în cadă destul de mult timp pentru a-și înlătura de pe trup și din păr urmele de alge, apoi ieși și se șterse. Părul ei proaspăt făcut permanent se umflă în toate direcțiile, iar Sophy încercă să și-l netezească un pic cu mâinile, dar auzi o bătaie în ușă și apoi glasul femeii:

– Vă simțiți bine, domnișoară?

– Da, zise Sophy înșfăcând halatul de baie de pe ușă, apoi deschise și întrebă:

– Cum se simte fetița?

– Nu are nimic, zise femeia, apoi strâmbă un pic din nas simțind mirosul foarte puternic care ieșea din baie.

– Îmi pare rău, zise Sophy, am spart o sticlă de after- shave.

– Nu-i nimic, nu vă faceți probleme, o s-o strâng eu. Vă rog să beți ceaiul acesta cu rom, zise femeia întinzându-i o cană. V-am pus hainele la uscat. O, am uitat, domnul Tighe se află în birou și așteaptă să vă vadă cât de repede puteți, căci trebuie să plece.

– Spuneți-i să nu zăbovească din cauza mea, fu răspunsul Sophyei.

– O, dar abia așteaptă să vă vadă! Femeia părea cam disperată, așa încât Sophy se gândi că și pe ea o speria Tighe. Dar asta n-o surprindea pentru că și-l imagina ca pe un tiran, pe omul pe care-l invidia Peter! Nimeni nu părea prea fericit în casa asta, și Sophy nu știa ce ar putea să-i spună, în afară de faptul că-i provoca indignare și aștepta să plece cât mai repede din casa lui.

Luă o înghițitură din ceaiul fierbinte pe care i-l adusese femeia, și constată că avea destul de mult rom

în el. Ea nu mai băuse rom la această oră din zi, dar nici nu mai plonjase vreodată în plină zi, îmbrăcată, în lac. Se gândi dacă era bine să i se înfățișeze lui Tighe îmbrăcată în halatul acela de baie care era al unei femei: era un chimono de mătase cu un mac uriaș pe spate, iar Sophy își spuse că sora ei ar fi arătat grozav în el. Legă cordonul, goli cana de ceai cu rom și trase aer în piept. Se gândi să nu-și spună numele nimănui din casa asta, mai ales de unde venea și cu ce scop. Îi va spune ceva de genul:

„ Mi-am pierdut câinele și am venit după el până aici, văzând că a intrat în grădina dumneavoastră.“ Dar îi va spune că niște copii atât de mici nu trebuie lăsați nesupravegheați lângă apă, chiar dacă știu să înoate.

Romul i urcase la cap. Ușa biroului era deschisă, iar Tighe stătea la birou. Se ridică văzând-o.

– Vă simțiți bine, domnișoară?

– Da, zise Sophy. Dar...?

– Felicity? Nu vă faceți probleme pentru ea. El părea la fel de dezinteresat ca și femeia, iar Sophy se revoltă.

– Ar trebui să-și facă cineva probleme și pentru ei! Fetița se putea îneca!

– N-au cum să se înece, sunt obișnuiți să sară astfel. Dar luați loc, vă rog, zise el și se așeză. Ce vârstă aveți, domnișoară? Păreți foarte tânără.

– Am aproape douăzeci de ani, zise Sophy, care ar fi vrut să-l întrebe de ce-l interesează vârsta ei, dar nu apucă s-o facă pentru că el îi și puse următoarea întrebare:

– Aveți experiență în îngrijirea copiilor? Dar sună telefonul și el își ceru scuze pentru că trebuia să răspundă.

Era un telefon de afaceri. Tighe se exprima într-un limbaj pe care ea nu-l înțelegea, de parcă ar fi fost o limbă străină, așa că nu-l mai ascultă ci se gândi la posibilele implicații ale întrebării lui. De ce voia el să știe dacă se mai ocupase de copii? Probabil c-o confunda cu altcineva, cu cineva care venise pentru o slujbă. Dar ce slujbă? Profesor? Educator?

– Așa să faci, zise Tighe în încheierea convorbirii sale, apoi puse la loc receptorul și ochii lui reveniră asupra Sophyei, sfredelind-o ca niște fascicule laser.

– Am avut grijă de copiii prietenilor.

– Vă plac copiii?

– Da, zise Sophy. Dar știu că unora nu le plac, mai zise ea, referindu-se la el și la femeia din casă, căci văzuse cum fugiseră copiii din calea lui. Ea speră că Tighe va angaja o bonă cu suflet bun care să-i înconjoare cu dragoste.

– Înțelegeți, desigur, că este o slujbă temporară, copiii abia au venit de la internat. Vor fi aici în perioa-

da vacanței de Paști, care a început mai devreme anul acesta pentru că la școala lor a fost o epidemie de pojar. Ați avut pojar, domnișoară?

– Da, zise Sophy.

– Și ei au avut, așa că nu vor fi probleme prea mari. Am mai încercat să angajez o bonă dar au făcut totul pentru a o goni de aici.

– De ce?

– Pentru că nu vor să aibă bonă.

Deci ea purta o discuție despre un eventual post de bonă nedorită.

– Au nevoie de bonă, măcar pentru a-i ține departe de apă. Dar sunt cam micuți pentru a sta la internat, nu credeți?

– Au șapte ani.

– Deci sunt gemeni. De cât timp stau departe de casă?

– De doi ani.

Sophy se întrebă ce părere avea mama lor despre asta, dar nu zise nimic.

– Aveți referințe? o întrebă Tighe.

– Le pot aduce de la vicar, sau de la directorul băncii din oraș. Sophy se gândi că dacă i se va oferi slujba o va accepta pentru că asta ar ajuta-o să scape de acasă și implicit de Peter. Nimeni din familia ei nu și-ar închipui că Sophy s-ar putea

descurca singură. Va fi o mică victorie pentru ea să se ducă acasă și să le spună că se angajase.

– Aveți permis de conducere, domnișoară? o mai întrebă Tighe.

– Am, zise Sophy.

Se auzi o bătaie în ușă și Tighe se ridică.

– Am plecat, doamnă Greenhaugh, mulțumesc. Poate vei termina dumneata discuția cu domnișoara... Tighe îi zâmbi și plecă, iar femeia intră și o întrebă:

– Poți începe chiar acum, domnișoară?

– De mâine, zise Sophy, neștiind dacă era bine să mărturisească faptul că ajunsese din cu totul alte motive în această casă.

– Ești trimisă de agenție?

– Nu.

– Ai citit anunțul, atunci? Am notat numele persoanelor care au sunat dar nu mai știu unde am pus lista. Te numești...

Sophy îi spuse numele și înainte ca doamna Greenhaugh să spună ceva, o întrebă:

– Au fost multe cereri?

– N-aș putea spune că au fost prea multe după ce au auzit unde trebuie să vină; este o localitate mică, nu oferă posibilități de distracție. Sophy se gândi că numai faptul că locuiau în aceeași casă cu celebrul Gavin Tighe ar fi trebuit să le incite pe femei.

– Ți-am uscat hainele, spuse femeia.

– Vă mulțumesc, spuse Sophy privindu-și picioarele goale, mi-am lăsat pantofii și jacheta afară.

– Vrei să mergem în camera mea să mai bem un ceai?

– Cu multă plăcere, acceptă Sophy. Dar aș vrea ceai fără rom, nu prea sunt obișnuită cu băuturile tari.

– Ce vârstă ai, domnișoară? Pari un copil, zise femeia după ce o privi lung.

– Am nouăsprezece, peste trei luni împlinesc douăzeci.

– Bănuiesc că-i vei putea ține în frâu, zise femeia. Este nevoie de o mână forte cu ei.

Femeia porni înainte și Sophy o urmă.

Ziua aceasta îi oferise Sophyei multe surprize și nici nu avusese timp să se gândească la Peter. Se concentrase asupra acestei case.

Camera era elegantă și spațioasă. Printr-o ușă care dădea în bucătărie, Sophy își văzu hainele atârnate la uscat. Își văzu lenjeria intimă pusă pe spătarul unui scaun, roși și dădu buzna spre acel loc pentru a și-o recupera, stânjenită. Se întoarse apoi și privi cu ochi de cunoscător statuetele de câini Staffordshire care se aflau pe cămin, până când doamna Greenhaugh veni cu o tavă de la bucătărie.

– Acum, zise ea, va trebui să stabilim și salariul.

– Cât îmi oferiți? întrebă Sophy care nu știa nici cât să ceară.

Doamna Greenhaugh spuse o cifră, care ei i se păru foarte mare și acceptă imediat.

– Începi de mâine, domnișoară? Weekendul este liber iar dacă lucrezi peste program te plătim dublu.

Sophy se declară mulțumită. Mai ales pentru că-i rezolva problema locuinței, căci simțea nevoia să scape pentru o vreme din casa părintească.

– Copiii se vor întoarce la școală peste cinci săptămâni, mai adăugă doamna Greenhaugh iar Sophy se gândi că, dacă se va descurca în această slujbă, va căpăta experiență, apoi și-ar găsi o slujbă similară printr-o agenție.

– Mi-ar plăcea să lucrez aici, spuse Sophy, iar doamna Greenhaugh începu să-i toarne ceai în ceașcă, spunându-i:

– Aș vrea să cred că te vei simți bine aici, dar... Făcu o pauză, cu privirea ațintită asupra ceainicului, după care o întrebă pe Sophy dacă bea ceaiul cu zahăr, iar fata simți că ar fi putut spune ea următoarele cuvintele ale doamnei Greenhaugh: dar nu este un bărbat pentru care să-ți facă plăcere să lucrezi.

În timp ce băură ceaiul Sophy răspunse întrebărilor legate de familia ei. Nu pomeni nimic despre faptul că

ea nu se ridica la înălțimea părinților săi, sau că sora ei era o fiică foarte reușită, pe care aceștia și-o doriseră dintotdeauna. Dar după ce-i vorbi doamnei Greenhaugh despre magazinul de antichități al părinților ei, Sophy îndrăzni să întrebe de mama copiilor.

– Draga de ea, zise doamna Greenhaugh întunecându-se la față. Sophy simți milă dintr-o dată pentru acești bieți copii rămași fără mamă la o vârstă atât de fragedă.

– Imediat ce-mi voi îmbrăca hainele mă voi duce la ei, decise Sophy.

– N-ai vrea să-ți vezi camera mai întâi?

Camera Sophyei era la fel de spațioasă și elegant mobilată ca și cea a doamnei Greenhaugh, iar ferestrele se deschideau spre grădină. Începând din noaptea următoare va dormi aici și va începe o viață nouă care poate n-o va face fericită, dar se va simți folositoare. Copiii aveau nevoie de ea, Sophy era convinsă de asta, iar ea avea nevoie de ei pentru a-i umple golul din inimă și din viață.

Avea o oglindă mare în cameră, cu o noptieră din lemn de trandafir, așa că după ce se îmbrăcă în hainele ei se privi și nu-i plăcu deloc ce văzu acolo. Faptul că sărise îmbrăcată în lac nu schimbase felul în care arăta rochia ei, dar fără nici un pic de machiaj și cu părul în

dezordine, nu putea încânta privirile nimănui. Deschise ușa spre camera copiilor pe care-i văzu cu nasurile într-o carte și le spuse:

– Vă rog, îmi puteți împrumuta un pieptene?

Fata se duse în încăperea alăturată de unde aduse un pieptene pe care i-l întinse Sophyei cu un zâmbet.

– Mulțumesc, zise Sophy și după ce-și trecu pieptenele prin păr le spuse: Copii, eu sunt Sophy.

– Eu sunt Felicity, zise fetița, iar el este Charles. Băiatul nu spuse nimic. Îmi pare rău că te-ai udat, zise fata, dar eu știu să înot foarte bine.

Sophy începu să râdă.

– Acum știu și eu, dar tatăl vostru mi-a spus că...

– Tatăl nostru? Gavin nu este tatăl nostru, noi suntem orfani, zise băiatul.

O, Dumnezeule, se gândi Sophy, ce greșeală am făcut!

I se făcu milă privindu-i pe cei doi micuți și simți lacrimile cum voiau să-i pornească încet pe obraji și se întrebă atunci dacă erau pentru ea însăși sau pentru cei doi copii. Gavin Tighe era un bărbat dur.

– El se poartă frumos cu voi?

– Atunci când este aici, ne spune să nu facem gălăgie.

– Din acest motiv nouă ne place mai mult la școală, conchise Felicity.

– Vă promit că vacanța asta va fi altfel.

– Cum? întrebară copiii în cor, privind-o cu ochii lor mari.

– Pentru că voi fi eu aici. O să ne facem planuri și fiecare zi va fi diferită de celelalte.Peisajul de aici este minunat, am putea să ne distrăm de minune. Am putea merge să ne plimbăm.

– Chiar și acum? întrebară cei doi.

– De ce nu?

– M-aș putea duce s-o întreb pe doamna Greenhaugh, mai întâi, iar voi așteptați-mă, vin imediat.

Când intră în bucătărie Sophy văzu un bărbat.

– Acesta este Tom, soțul meu, zise doamna Greenhaugh. Tocmai îi povesteam despre tine.

Tom o privi pe sub sprâncene iar Sophy înțelese că bărbatul se întreba dacă ea va face sau nu față în acest loc. Sophy părea ușor vulnerabilă, așa fusese întotdeauna. Dar ea știa că nimic n-o putea afecta mai mult decât ceea ce-i făcuse Peter. Nimic din ce i-ar putea face sau spune Gavin Tighe n-ar afecta-o prea tare.

– Aș putea duce copiii la plimbare, este o zi superbă!

Nici unul nu-i răspunse decât după ce schimbară priviri. Apoi Tom îi spuse cu jumătate de gură:

– Da, dar trebuie păziți cu strășnicie, sunt cam poznași.

– Nu vă faceți griji, le spuse Sophy înțelegând după figura lui Tom că probabil îi călcaseră straturile de flori. Toți grădinarii sunt sensibili, își spuse ea. Apoi zise cu voce tare: n-am știut că domnul Tighe este unchiul, nu tatăl lor.

– Sunt copiii surorii lui, zise doamna Greenhaugh. Soțul ei pilota avionul, mai adăugă ea dând din cap cu tristețe.

– Mi-au spus că sunt orfani. Ce greu trebuie să le fie!

– Ar trebui să-i fie recunoscători, zise Tom, nu le lipsește nimic.

Poate nu le lipsea nimic material, dar cum putea suplini Gavin Tighe lipsa părinților lor?

O poartă grea din grădină le deschise calea spre terenurile mlăștinoase. Sophy avu un sentiment ciudat văzând că de la gazonul și grădina bine îngrijite trecură direct la sălbăticia mlaștinilor. Copiii ieșiră fără nici o reținere, fluturând din mâini de parcă ar fi avut aripi și și-ar fi luat zborul. Sophy rămase o secundă descumpănită, apoi sentimentul de libertate puse stăpânire și pe ea și începu să alerge și să râdă cu ei.

Se luă la întrecere cu ei și astfel nu mai avu timp nici să se gândească la Peter. Copiii o luară fiecare de câte o mână și deși ciulinii le mai zgâriau uneori picioarele, alergară ca niște iezi. Se duseră la locul celor șapte izvoare, destul de departe de casă.

– Acum, să ne întoarcem, copii, le spuse ea.

– Știi pe unde am venit? o întrebă Felicity, iar Sophy spuse:

– Sigur că da, căci era sigură că-și putea aminti pe unde trecuse. Copiii pretindeau că s-ar fi rătăcit. Dar găsiră drumul de întoarcere fără probleme, târându-și picioarele obosiți. Sophy încercă să-i ducă pe rând în cârcă, dar se simți epuizată. Se așezară pentru a se odihni în repetate rânduri, apoi Sophy recunoscu o piatră cu o formă ciudată pe care o văzuse la plecarea de acasă și-și spuse că erau foarte aproape. Plimbarea durase mai mult decât plănuise ea și speră ca la întoarcere să nu fie probleme.

Mai spera că Gavin Tighe să nu fie acasă, dar când îl văzu îndreptându-se spre mlaștini după ei, inima i se strânse de teamă. Și gemenii îl văzuseră.

– Unde naiba ai fost? Știi cât e ceasul?

– Nu prea știu... spuse Sophy fâstâcită. N-am avut ceasul la mână. Știu că am stat cam mult, dar a fost o plimbare minunată.

– Voi, ștergeți-o de aici, le spuse celor doi, iar ei dispărură din calea lui. Sophy, cu rochia plină de scaieți și părul zburlit, arăta mai neplăcut ca niciodată.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Cunoști zona asta?

– Am mai fost pe aici, dar n-aș putea spune c-o cunosc.

– Și nu te-ai gândit că nu este bine să te avânți atât de departe?

– Aveți dreptate, zise Sophy care se gândise ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi lăsat întunericul și ea n-ar fi reușit să aducă copiii înapoi. Aceștia se comportaseră ca două păsări cărora li se deschisese ușa la colivie.

– Domnișoară Wade, zise Tighe, nu cred că ești omul indicat pentru această slujbă. Nu cred că poți controla acești copii. Sophy îi aruncă o privire pe când încerca să țină pasul cu el și-l văzu ca pe un tiran, cu bărbia dură, cu aerul acela sever. Nu era de mirare că puștii evitau să se întoarcă acasă.

– Vă rog, zise Sophy, dați-mi o șansă.

Se apropiau de casă, iar Sophy, văzând că el nu spune nimic, începu să creadă că nu va mai discuta acest subiect, dar îl auzi spunându-i deodată:

– Bine, domnișoară, îți dau o săptămână pentru ca să-mi dovedești că ești aptă pentru slujbă.

– Vă mulțumesc.

– Acum, du-te să mănânci, apoi Tom te va duce acasă. Pe mâine, așadar, mai spuse el, iar Sophy își spuse ușurată că a doua zi el nu va fi acasă iar ea va fi împreună cu cei mici. O făcea să nu se simtă în largul ei.

– Stai jos, mănâncă și odihnește-te puțin, cred că te-au alergat destul acești doi mânji chiar din prima zi,

o invită doamna Greenhaugh. Părea o femeie amabilă dar avea toată casa pe cap și probabil cei doi copii o călcau pe nervi. Pari epuizată, mai zise doamna Greenhaugh, dar Sophy o opri spunându-i că se simte foarte bine.

Nu-i era foame nici măcar după ce stătuse în aer liber, dar se forță să mănânce ceva, pentru că trebuia să plece acasă și nu se simțea în stare. Era puțin probabil ca familia ei să ia în serios anunțul că-și găsise o slujbă. Dar cum va decurge întâlnirea cu Peter, care nu știuse cum să-i spună că nu vrea să se însoare cu ea?

Ei bine, pe drumul spre casă se va gândi la toate acestea. Tocmai atunci intră Gavin Tighe și o întrebă:

– Ești gata, domnișoară?

– Sigur că da, zise Sophy luându-și jacheta de pe spătarul scaunului. Îl urmă până la Mercedesul negru aflat în fața casei. Sophy se uită împrejur dar nu văzu nici urmă de Tom.

– Te voi conduce eu acasă, domnișoară.

Dar ea nu se simțea în siguranță cu el. Tighe i-ar fi putut pune întrebări și poate ar fi descoperit că nu văzuse nici un anunț. Poate chiar ar începe s-o suspecteze. El nu porni mașina numaidecât.

– Adu referințele mâine, îi spuse încruntându-se.

– Desigur, domnule, murmură Sophy supusă.

Capitolul 3

– Unde locuiești, domnișoară? o întrebă Tighe.

După ce-i răspunse la întrebare, acesta nu mai zise nimic, iar ea fu mulțumită, căci dacă ar fi întrebat-o în ce ziar văzuse anunțul, ar fi fost în încurcătură.

– Va trebui să-mi spui pe unde s-o iau, zise Tighe pe când se apropiau de localitatea ei. Pentru a ajunge acasă trebuia să treacă prin fața magazinului lor, care se afla chiar la stop. Se gândi imediat la pericolul să apară cineva dintre ai ei tocmai când Tighe va opri mașina în fața casei lor. Așa că se decise să coboare mai devreme. Tighe opri mașina și-i spuse:

– Ne vedem mâine dimineață.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați adus acasă.

Începea să se înșereze, iar Sophy se simți cuprinsă de frisoane. Ușile de la garajul lor erau închise și nu se

vedeau semne de activitate. Luminile erau aprinse în toată casa dar nimeni nu părea îngrijorat de absența ei.

Poate nici n-au observat că nu sunt acasă, își spuse ea. Poate n-a observat nimeni biletul pe care l-am lăsat. Deschise ușa și intră, dând nas în nas cu mama ei.

– Sophy, unde ai fost? Apoi doamna Wade se întoarse spre soțul ei: Gilbert, s-a întors! Unde ai fost?

– Mi se pare normal că s-a întors, replică tatăl ei dintr-o încăpere alăturată.

Deci fuseseră unele întrebări legate de absența ei.

– Unde ai fost? o întrebă doamna Wade a nu știu câta oară și în timp ce Sophy se întreba de unde să înceapă, mama ei continuă: ai anunțat că pleci de acasă?

De fapt, nu era atentă la ce-i spunea fiica ei mai mică.

– Poate că mi-ai spus, dar n-am reținut eu. Peter s-a cam supărat. Sarah Wade fusese uimită de felul în care reacționase Peter când aflase că Sophy plecase undeva de capul ei. El și Nick te-au căutat toată ziua.

– Ca să vezi, zise Sophy amintindu-și discuția pe care o surprinsese de dimineață. Probabil cei doi au găsit biletul lăsat de ea pe masa din bucătărie și s-au întrebat dacă nu cumva îi auzise.

Se duse în camera de zi după mama ei. Domnul Wade nu-și ridică privirea de la ecranul televizorului. Doamna Wade se așeză și reluă lectura suplimentului de duminică al ziarului Sunday Telegraph.

– Mi-am găsit o slujbă, zise Sophy și în momentul acela amândoi părinții ridicară ochii spre ea.

– Ce fel de slujbă ? întrebă domnul Wade.

– Una temporară, voi fi bonă.

– Și ai obținut-o? întrebă mama.

– Da, încep de mâine dar am nevoie de referințe.

Mama o privi încruntată.

– Cred că numele tău de familie este cea mai bună referință!

– Doamna Greenhaugh nu ne cunoaște, mamă! Familia Wade trecea drept una dintre cele mai importante din oraș dar era mai mult ca sigur că Gavin Tighe nu auzise de ei. Mă gândeam că poate vicarul ar vrea să declare că sunt cinstită și sănătoasă.

– Sun-o pe Cress și spune-i c-ai ajuns, zise domnul Wade apoi se întoarse din nou spre televizor. Cressida era lumina ochilor lui, iar el nu voia s-o știe îngrijorată.

– Chiar acum o voi suna, zise Sophy și se duse în încăperea alăturată, la telefon.

Nu-i răspunse nimeni iar Sophy știu că sora și cumnatul ei n-o căutau. Erau în vizită la prieteni, sau cinau în oraș, iar ea avea nevoie de referințe până dimineața.

Sună câteva personalități locale, care o cunoșteau din copilărie și se arătară încântate să-i dea referințe. Sophy spuse că va veni într-o oră sau două să le ia și chiar se pregătea de plecare când Nicholas intră în camera ei.

– Am auzit că vrei să-ți iei o slujbă? De ce faci asta?

Sophy, care-și pregătea câteva lucruri pe care să le ia cu ea, ridică ochii spre el, îl privi o clipă, apoi îi spuse:

– Piața muncii nu este atât de variată astăzi și nu întâlnești în fiecare zi pe cineva care să-ți dea de lucru. Și salariul este destul de bun. Desigur, mi se oferă casă și masă.

– Da, sună promițător, zise Nicholas care-și făcuse probleme din cauza ei toată ziua, deși mama lor își amintise la un moment dat că Sophy spusese că va pleca undeva.

– Trebuie să-l sun pe Peter, zise ea și fu uimită cât de degajat vorbise.

Nicholas îi spuse:

– L-am sunat eu și vine încoace.

– Este mai bine așa, zise Sophy amuzându-se că reușea să-și păcălească fratele care trecea drept un băiat inteligent și era absolvent la facultății de drept. Iar când va apărea Peter îl vă păcăli și pe el. Îi va spune:“ Vrei să mă conduci? Am de luat niște referințe, sau dacă nu măcar împrumută-mi mașina ta.“

Felul în care conducea Sophy era un alt subiect de amuzament în familie. Luase lecții la o școală de șoferi, dar nimeni din familie nu avusese timp să se ocupe de ea. Cu toate acestea, Sophy luase examenul de la prima prezentare și Nicholas o lăsase să conducă o singură dată, pentru că vrând să bage mașina în garaj lovise poarta acestuia cu spatele mașinii; mama ei o lăsase să conducă până ajunsese la concluzia că era mai obositor să stea în dreapta ei decât să conducă.

– Te voi duce eu, Sophy. Dar mâine cum o să ajungi acolo? Am o întâlnire la zece dar te pot duce eu la Witherstone, dacă vrei. De obicei el nu era atât de amabil, dar acum știa că sora lui își pierduse iubitul de curând și era mai atent cu ea.

Luară referințele, iar ea începu să le citească pe drumul de întoarcere.

– Cred că ar trebui să cer eu referințe despre aceste persoane, având în vedere că vei locui în casa lor.

Împăturind hârtiile cu referințele Sophy îi spuse:

– Nicholas, m-am gândit mai bine, cred c-o să iau autobuzul până la Buxham, apoi un taxi. Este mai bine așa.

– Cum crezi tu, Sophy...

Când ajunseră acasă și văzură mașina lui Peter, Sophy simți că leșină căci îl mai iubea încă.

Petrecuseră mult timp împreună în ultimele două luni așa încât și el îi va simți lipsa. Dar când va realiza că ea nu dorea să-l prindă în mreje așa cum făceau alte fete, își va schimba sentimentele față de ea, poate.

Peter care discuta cu părinții ei în camera de zi, sări în sus la auzul mașinii care oprise. Îl văzu pe Nicholas în spatele Sophyei, iar acesta îi făcu un semn scurt cu capul în semn că Sophy nu auzise nimic din discuția lor. Sophy văzu gestul fratelui ei în oglinda venețiană, apoi observă cum Peter se destinde. Realiză atunci că amândoi bărbații țineau la ea și nu voiau să se simtă jignită.

– Cum se numește cuplul la care vei lucra? o întrebă Peter.

– Este vorba despre niște gemeni de șapte ani, frumoși ca două păpuși.

– Slavă Domnului! zise doamna Wade.

– Nu la ei mă refeream ci la părinții lor, insistă Peter, iar ea îi spuse:

– Sunt oameni de treabă. Se întrebă cum ar reacționa Peter dacă ar afla că Gavin Tighe este cel care o angajează. Dar nu spuse nimic despre acesta, deși i se păru că simte mirosul after-shave-ului lui, ca și cum el ar fi intrat în încăpere. Privindu-l pe Peter își spuse:“ Peter, știu că îl admiri mult și speri să ajungi

ca el într-o zi, știu că ești un bărbat deștept și ambițios, iar despre Gavin Tighe știu că nu-mi place deloc, dar sunt conștientă că dacă el ar intra acum în încăperea asta, te-ar face să te simți ca un nimic."

Sophy începu să le povestească despre anunțul din ziar, le descrise satul, casa, le spuse numele copiilor.

– Și de dactilografierea lucrărilor mele cine se va ocupa? întrebă domnul Wade.

Sara interveni:

– O va face Cress. Și de fapt, Sophy va lucra doar câteva săptămâni.

Grădina putea fi o problemă pe care nici unul dintre membrii familiei n-o putea rezolva, dar nici unul dintre ei nu se împotrivi plecării Sophyei. Părea o slujbă plăcută pentru ea. De fapt nu i se va simți lipsa acasă. Ea era tolerată și tratată cu bunătate, dar nimănui nu-i păsa prea mult de ea. Nici măcar lui Peter.

– La ce oră se termină programul tău acolo? o întrebă el.

– Voi fi liberă doar la sfârșitul săptămânii.

– Desigur, dacă vei cere să fii liberă.

– Desigur, zise Sophy fluturând cele trei referințe pe sub nasul lui. Mă bucură părerile bune ale acestor oameni!

Toți ai casei zâmbiră îngăduitori, chiar și tatăl ei. Era o fată bună, dar nu prea inteligentă.

Sophy termină de împachetat și se culcă devreme. Peter o sărutase în semn de rămas-bun și plecase cu inima ușoară, iar ea lăsă să se vadă că era fericită, până când plecă el, după care plânse cu lacrimi amare. Următoarea noapte și-o va petrece în alt pat, în altă casă, de mâine se va afla într-o junglă cu un tigru în apropiere și fără nici un protector.

De data asta, taxiul o lăsă la ușa casei Old Mill, iar ea coborî și plăti. Era ora nouă. Nu-și văzuse tatăl înainte de plecare iar mama ei o condusese la autobuz și-i întinsese un obraz rece pentru a fi sărutat înainte de despărțire. Sophy îi promise c-o să sune, dar nu lăsase numărul de telefon și nici adresa la care se va afla. De fapt nici unul dintre membrii familiei nu-i ceruse adresa.

Copiii o întâmpinară la ușă, îmbrăcați în jeanși și tricouri, iar Charles îi întinse mâna și o întrebă:

– Ai venit să stai mai mult pe aici?

– Da, zise Sophy zâmbindu-i.

Nu fusese o primire prea călduroasă, dar din ceea ce-i spusese Charles ea înțelese c-o acceptaseră.

Bagajul ei era prea greu pentru un copil de șapte ani, dar Sophy știa că i-ar fi rănit mândria dacă i-ar fi cerut s-o lase să-l ajute. Tom, care le ieși în întâmpinare, îi spuse Sophyei:

– Soția mea vă așteaptă în bucătărie.

Doamna Greenhaugh o prezentă unei femei numite Agnes.

Sophy scoase cele trei plicuri cu referințe, le puse pe masă și i se adresă doamnei Greenhaugh:

– Dacă sosește domnul Tighe, vă rog să-i dați referințele mele, a fost vorba că i le dau la prima oră.

– Domnul Tighe va veni diseară și i le voi da, cu siguranță.

Sophy despachetă foarte repede căci nu-și adusese prea multe lucruri.

Gemenii rămaseră în ușă, urmărind cum fata își așază hainele pe umerașe.

– Ce-ar fi să-mi arătați acum casa? le spuse ea. Altfel m-aș putea rătăci.

Era o casă foarte mare și Sophy se simți pierdută în ea. Unele uși erau încuiate.

– Nu avem voie să intrăm acolo, spusese Felicity. De fapt, nu avem voie să intrăm decât în camera noastră.

– Și în baie, adăugă Charles.

Era o casă minunată unde copiii s-ar fi putut simți foarte bine dacă n-ar fi avut atâtea interdicții. Dar de cum terminară de făcut turul casei, o și rugară să meargă din nou spre mlaștini. Sophy își ridică ochii spre cer care nu mai era la fel de senin și le spuse că vor petrece ziua în grădina casei.

– El a fost furios ieri, zise Felicity.

– Unchiul tău? De ce?

– Pentru că am lipsit prea mult. Spunea că este vina noastră. Sophy privi cu uimire lacrimile care se rostogoleau din ochii mari ai copilei.

– A fost și vina mea, admise Sophy, strângând copila la piept. Dar acum, să mergem în grădină.

Sophy se jucă cu cei doi copii, ba se și cățărară în copaci. La început îi fu teamă ca aceștia să nu cadă, dar când Charles o invită și pe ea să se cațere într-un copac ce părea un cal cu șa de la distanță, Sophy, care nu urcase în viața ei într-un copac, își luă inima-n dinți și o făcu, amintindu-și de un copac din grădina casei părintești în care fratele ei obișnuia să se ascundă în copilărie, într-o scorbură.

Sophy se duse apoi la bucătărie la doamna Greenhaugh să întrebe la ce oră se va servi masa de prânz și aceasta îi spuse că la unu și jumătate. Între timp începu o ploaie măruntă și Sophy vru să-i ducă

pe copii în casă, dar Felicity îi spuse că ar prefera să stea sub copacul acela mare, să asculte o poveste. Dar doamna Greenhaugh le interzise așa că intrară în casă și se duseră în camera copiilor unde Sophy observă că ușa unui dulap era încuiată.

– Ce este în acest dulap? Unde e cheia?

– Nu mai avem acces la jucării, zise Felicity, toată săptămâna, sunt încuiate în dulap pentru că am spart o păpușă.

– Ai făcut-o din greșeală, nu?

Fusese o pedeapsă cam aspră pentru niște copii de vârsta lor, dar Charles o liniștise spunându-i să nu-și facă probleme pentru că perioada de pedeapsă expira peste două zile. Se rezumară la desene, iar Sophy fu impresionată de faptul că acei doi mici copii nu desenară nimic vesel. Nu trebuia să fii psiholog ca să vezi că acești micuți erau ba invadați de creaturi extraterestre, ba devorați de monștri, ceea ce o făcu pe Sophy să înțeleagă că se simțeau foarte singuri, nefericiți și lipsiți de siguranță. Începu să facă planuri pentru a-i scoate din starea în care se aflau. Erau în vacanță iar Tighe trebuia să-i lase să se joace după bunul lor plac, măcar acum. Sophy se gândi să-i ducă în excursii și începură să-și facă planuri. Ziua se termină cu baia pe care Sophy le-o făcu micuților înainte de culcare, iar ea se simți mai fericită ca oricând.

– Dacă vreți să vorbiți cu domnul Tighe, o veți putea face mai târziu, domnișoară, îi spuse doamna Greenhaugh, se întoarce destul de târziu astăzi.

Sophy ar fi vrut să-i ceară permisiunea să ia copiii în scurte excursii, dar era și ea obosită și nu se simțea în stare să discute cu Tighe. Și pentru ea fusese o zi plină.

– Nu, mulțumesc, poate voi discuta mâine dimineață cu dânsul, spuse Sophy, de fapt, astăzi n-am avut probleme de nici un fel.

– Mă bucur să aud asta, zise doamna Greenhaugh.

Singura problemă era ea însăși, căci după ce strânse lucrurile copiilor și aceștia adormiră, se confruntă cu propria-i singurătate și amintirea lui Peter. Îl iubise atâta timp, cu atâta intensitate, și dintr-o dată visurile ei se spulberaseră tocmai când ar fi trebuit să devină realitate. Sophyei îi era teamă să adoarmă pentru ca să nu se trezească și să-și închipuie că Peter o mai iubește, iar la trezire durerea realității să nu-i provoace o cădere nervoasă.

Chiar și desenele copiilor aveau o componentă de coșmar. Le privi din nou și nu înțelese din ele decât că lor le era teamă, că se simțeau singuri ca și ea, iar când le puse într-un sertar și vru să se culce simți cearșafurile reci și avu impresia că nu este decât un copil al nimănui.

– O, Peter, șopti ea. Figura lui îi apăru foarte clar în fața ochilor apoi dispăru iar ea se răsuci de multe ori înainte de a adormi, tresărind deseori speriată sau suspinând.

În timpul nopții avu un vis vechi, se afla pe niște străzi pe care fugea cu mâinile întinse, dar fără a ști ce căuta. Era într-un oraș părăsit, cu ceață permanentă, și putea să se uite pe ferestrele caselor, apoi cădea brusc de pe un deal, se lovea cu capul de pietre. Deodată se trezi în întuneric, speriată și confuză. Sub picioarele ei se afla un covor. I se părea că mersese în somn și se împiedicase de acel covor, apoi se aprindea brusc lumina iar ea gemea devenind dintr-o dată conștientă și vedea un bărbat aplecat asupra ei, dar ea nu se putea ridica. Căzuse pe trei sau patru trepte la rând și se afla în stare de șoc. Îl auzea întrebând-o:

– Te simți rău?

Apoi bărbatul îi ridica încet bărbia, o privea în ochi, o ridica în brațe și o așeza pe un scaun. Bărbatul dispărea iar ea rămânea cu ochii goi, în timp ce coșmarul înceta, dar bărbatul revenea lângă ea și de data asta ea reușea să-l întrebe:

– Este adevărat că sunt somnambulă?

– Da, este, dar nimeni dintre cei care ți-au dat referințe n-a menționat asta.

Sophy simțea că i se limpezește capul încetul cu încetul; o mai durea, și-i spunea bărbatului că aceia care-i dăduseră referințele o cunoșteau bine dar poate uitaseră că ea este somnambulă.

– Ultima oară când am mers în somn eram copil, nu cred că aveam mai mult de zece ani.

De obicei când pleca în somn, mama ei o culca la loc și lua lucrurile ca pe o copilărie de care Sophy va scăpa atunci când va crește. Iar acum ea era convinsă că deja crescuse foarte mult.

– Din cauza nefericirii cred că mi s-a întâmplat asta, își spuse ea mai mult ca pentru sine, de parcă n-ar fi interesat-o ce credea bărbatul. Își amintea că somnambulismul ei începuse atunci când realizase că era rățușca urâtă a familiei. Cress era preferata tatălui lor, iar Nick al mamei. Sophy ajunsese să se obișnuiască cu ideea. Dar în seara asta parcă propria ei nefericire și cea a gemenilor se contopiseră.

Ea îi spuse bărbatului:

– Astăzi am fost alături de gemeni și nefericirea lor a trezit propria-mi nefericire. Căci ei sunt doi copii nefericiți. Le este teamă de dumneata.

– Adevărat? zise bărbatul de parcă nu i-ar fi păsat prea mult.

– N-ai știut? Te-ai supărat pe ei ieri că au stat prea mult la mlaștini, iar Felicity plângea când mi-a spus.

– Felicity va fi o actriță foarte bună. Domnișoară Wade, spusese Tighe, cred că ți-au simțit slăbiciunea și profită de asta.

– Mi-au spus că nu te bucuri să-i ai aici!

– A, deci eu sunt unchiul cel neînțelegător!

– Copiii urăsc vacanțele. Preferă să fie tot timpul la școală!

– Le place casa, le place să stea aici! Nu le place să fie supravegheați, vor să fie lăsați în pace să facă ce vor, tocmai de aceea te-au dus ieri atât de departe, pentru ca să te obosească și să te facă să te răzgândești în privința slujbei. Ai avut noroc, pe cea dinaintea ta, care era o doamnă în vârstă, au pedepsit-o și mai rău.

– Nu cred.

– Îmi pare rău să-ți spun asta dar sunt doi drăcușori și deși am nevoie de cineva care să aibă grijă de ei nu cred că ești persoana indicată.

Cu alte cuvinte Gavin Tighe o concedia într-un mod foarte elegant.

– Aș vrea să fie adevărat și acești copii să fie totuși fericiți.

– Îți voi demonstra mâine că am dreptate, iar acum culcă-te la loc.

Sophy realiză că se afla în dormitorul lui. Probabil că Tighe o auzise rostogolindu-se pe scări

și sărise în ajutorul ei. Era îmbrăcat într-un halat de casă, iar ea se ridică speriată și spuse repede:

– Noapte bună. Îmi pare rău, dar nu știu să ajung în camera mea.

– Nu ți-a arătat nimeni casa?

– Mi-au arătat-o gemenii, dar mi-au spus că multe uși sunt închise pentru ca ei să nu intre în camerele respective.

Tighe izbucni în râs.

– Doamna Greenhaugh ar fi fericită dacă așa ar sta lucrurile. Vino să te duc în camera ta.

– Sper că n-am trezit copiii, zise Sophy.

– Nu, am fost să verific.

Sophy porni după el pe coridoare și se îndreptară mai întâi spre camera micuților care dormeau liniștiți. Trebuia să plece dimineața, să se ducă acasă și să admită că-și pierduse slujba pentru că nimeni nu-și dorea o somnambulă drept dădacă. Probabil că i-ar fi speriat pe copii. Era o ființă de care nu avea nimeni nevoie, un caz disperat; privind-o pe Felicity care dormea ca un înger Sophy izbucni în plâns. Ea avu un moment impresia că Gavin Tighe plecase, dar simțindu-i mâna pe umăr, suspină:

– Sunt o povară pentru toată lumea! Nimic din ceea ce fac nu este bine!

Sophy cedase nervos din cauza atitudinii lui Peter, a propriei prostii, și consideră că este mai bine să se retragă în camera ei înainte de a mai spune vreo enormitate. Dar Tighe, care era pe urmele ei, o așeză într-un fotoliu, îi întinse o batistă și-i spuse:

– Când ai terminat de plâns o să începem discuția.

– Despre ce să mai discutăm? Realizez acum că sunt nu numai somnambulă ci și isterică, așa că te-ai ales cu o comoară drept bonă, domnule!

Sophy își șterse fața cu batista lui Tighe și clipi de câteva ori.

– Am avut mai multe curiozități drept dădace, domnișoară. Una dintre ele se considera miss America și îi trebuiau două ore dimineața pentru a se machia. Pe copii îi distra asta, dar pe mine mă cam exaspera.

Sophy începu să râdă.

– Aș putea oare să rămân și să am grijă de casă sau de grădină, dacă de dădacă nu sunt bună? N-aș solicita nici salariu, doar casă și masă, dar ar fi ceva îngrozitor pentru mine să trebuiască să mă întorc acasă. De fapt, nimeni n-ar fi surprins.

– De ce?

– Mă consideră o catastrofă.

– De la ce pornește convingerea lor?

– Nu știu, n-aș putea spune, eu nu mi-am falsificat referințele, am avut o viață fără pată. Numai că sora și

fratele meu sunt buni la toate și de aceea sunt crema familiei. Au fost surprinși că am primit slujba asta. Este prima oară în viață când îi surprind și eu cu ceva.

– Adevărat? zise Tighe cu o sprânceană ridicată. Mie îmi pari o tânără uimitoare.

– Da, poate pentru că nu există prea multe dădace somnambule.

– Ești prima pe care o cunosc. Dar vorbește-mi despre familia ta.

– Dacă chiar vrei să mă asculți, ei bine, o să-ți povestesc. Tatăl meu este Gilbert Wade, profesor la universitate, scrie multe cărți de specialitate, iar eu i le dactilografiez. De fapt, și aici sora mea este mai bună decât mine.

– Gilbert Wade, repetă Tighe. Ce fel de cărți scrie?

– De inginerie. Sophy continuă să-și descrie familia cu admirație și dragoste, îi povesti despre magazinul de antichități al mamei sale și făcu asemănarea între gemeni și păpuși.

– Ai lucrat în magazinul mamei tale?

– Eu nu, Cressida a lucrat-o. Acum este asociată cu mama. Eu sunt cea mai nereușită din familie, am intrat o dată în magazin și am și spart un vas de porțelan Wedgwood. Ca să nu mai vorbesc despre sticla cu after-shave pe care am spart-o aici.

Tighe zâmbea și asculta cu atenție.

– Ai familie, în afara gemenilor, domnule Tighe? îl întrebă Sophy fără altă introducere.

– Mama a murit la nașterea surorii mele, iar tata cu zece ani în urmă.

– N-ai fost căsătorit niciodată?

– Eu nu, dar tu?

Era evident că el voia s-o facă să râdă pentru că Sophy îi spusese deja povestea vieții ei.

– Nu, spuse ea, încercând un zâmbet, neconvingător de altfel, pentru că Tighe observase tristețea de pe chipul ei.

– Important este să nu te subestimezi, îi spuse el pe un ton profund. Ne vedem mâine dimineață, acum odihnește-te puțin. Tighe ieși și închise ușa în urma lui.

Sophy se mai duse o dată în camera gemenilor care dormeau tun. Stinse lumina și se întoarse în camera ei.

„Nu te subestima," îi spusese acel bărbat pe care ea-l considera un învingător. Poate că mâine o va concedia, dar speranța că poate o va lăsa să lucreze o făcu să nu mai poată dormi.

Capitolul 4

Când se trezi, Sophy nu mai avea speranțe. Mai rămase câtva timp în pat, amintindu-și manifestările de somnambulism, lacrimile vărsate, discuția cu Tighe. Mai ales discuția cu el, felul în care el o ascultase și o încurajase; de data asta ea se gândi că el o calmase, temându-se că va avea, poate, reacții violente și-i va trezi pe copii.

Tighe ținea la cei doi micuți, fără îndoială. Pe ea, copiii o păcăliseră cum știuseră mai bine, iar de acum, era greu de crezut că va mai putea rămâne să lucreze ca bonă. Sophy își aminti că-i solicitase orice slujbă lui Tighe, numai pentru a nu se mai întoarce acasă. Se sculă, se spălă, și pe când se îndrepta spre bucătărie auzi glasurile copiilor, dar ei n-o simțiră decât când

ajunse în cadrul ușii, și deveniră brusc serioși. Cei doi se comportară foarte bine; se spălară singuri fără a se stropi, se îmbrăcară, în timp ce Sophy coborî la bucătărie s-o întrebe pe doamna Greenhaugh unde vor mânca.

– Chiar aici, spuse aceasta, apoi continuă să amestece în mâncare, ignorând-o. La fel făcu și soțul ei, Tom.

„Nu te subestima," îi spusese Gavin Tighe noaptea trecută.

Gemenii erau pregătiți pentru a lua micul dejun și Sophy le spuse că o vor face în bucătărie. O urmară fără nici un fel de comentarii, dar când trecură prin fața biroului lui Gavin Tighe, Felicity începu să se dea ca pe gheață, numai pentru a face zgomot. Dar Tighe îi aștepta în camera de zi, la o masă pregătită pentru patru persoane. El se afla spre sfârșitul mesei, la cafea.

– Ai dormit bine? o întrebă el.

– Mulțumesc, am reușit să mă odihnesc, zise Sophy observând că era pregătit de plecare, îmbrăcat într-un costum bleumarin elegant, și și-l aminti cum arăta noaptea trecută în șort, cu un tricou care lăsa să i se vadă părul de pe piept. Sophy se întrebă ce impresie îi făcuse ea în acele momente când plânsese și apăruse cu părul mai ciufulit ca oricând, și-și dori ca măcar în această dimineață să se fi machiat puțin.

– Stați jos, le spuse Tighe.

Gemenii se așezară, iar Sophy luă un scaun liber și se așeză. Gavin se uită la gemeni care-și turnaseră laptele peste cereale și începuseră să mănânce.

– Domnișoară Wade, începu Gavin.

– Sophy, murmură ea.

– Bine, Sophy. Sophy ne-ar putea părăsi, copii, zise el, iar Sophy simți că inima începe să-i bată mai tare, deși se așteptase la asta. Cu toate acestea, spre uimirea ei, observă că gemenii păreau dezamăgiți.

– Nu vreți să plece? întrebă Gavin.

– Înoată bine, zise Charles. Și știe să se cațăre la fel de bine, mai spuse puștiul.

– Unde ați pus-o să se urce?

– În copaci.

– Și ce altceva ați mai plănuit să-i faceți?

– S-o facem să ne ducă la grădina zoologică, apoi la lacuri.

– Asta înseamnă distracție! Dar știți oare că lui Sophy îi pare rău pentru voi? Atât de rău încât a stat trează toată noaptea gândindu-se la voi?

Copiii nu ridicară ochii din farfurii.

– Sophy nu vrea să mai stea într-o casă în care copiii sunt bătuți.

Cei doi rămaseră încremeniți.

– Noi n-am spus asta niciodată, protestă Charles.

– V-am bătut eu vreodată? Haideți, spuneți-o acum. Iar ca s-o convingeți pe Sophy să rămână va trebui să vă comportați corespunzător, să încetați minciunile, începând chiar de acum. Apoi, Gavin i se adresă lui Sophy: aș putea vorbi cu tine între patru ochi?

Sophy îl urmă în biroul lui. El închise ușa și-i spuse:

– Vreau să discutăm despre somnambulismul tău, Sophy. Noaptea trecută a fost prima oară când s-a întâmplat?

Sophy se văzu nevoită să-l privească în ochi.

– Nu, mi s-a mai întâmplat când aveam opt ani.

– Există un sistem de alarmă de la camera copiilor la camera soților Greenhaugh.

Deci și doamna Greenhaugh știa acum. De aceea nu-i adresase o vorbă toată ziua!

– Probabil mă consideră vreo ciudățenie, oftă Sophy, dar Gavin o opri:

– Nu, pe mine mă consideră o ciudățenie pentru că vreau să te păstrez ca dădacă; ei spun că o fată cu astfel de probleme are un psihic instabil. Dar vei fi aici numai provizoriu, Sophy.

– Până veți găsi pe altcineva, nu?

– Ceea ce s-ar putea să nu fie prea ușor.

Tighe zâmbi iar Sophy simți cum i se ridică o greutate de pe umeri. De acum putea să dea ochii și cu

doamna Greenhaugh, căci Tighe îi încredința copiii în continuare. El considera că incidentul de noaptea trecută nu se va repeta.

Doamna Greenhaugh era ocupată, turna niște cremă de zmeură în farfurii, dar Sophy o opri și încercă să-i spună:

– Despre seara trecută... au trecut zece ani de când... și sper să nu se mai întâmple.

– Am înțeles că ai fost acceptată de copii. Sper că ne vom descurca.

– Am crezut că acești gemeni nu sunt doriți aici, zise Sophy, păreau atât de speriați de el!

– Gemenii profită de orice ocazie. Te văzuseră și Felicity s-a aruncat în apă. Vara trecută Charles a făcut aceeași figură unei alte tinere, care a început să țipe ca o disperată, biata de ea, în timp ce ei se amuzau copios.

– Se pare că nu suportă dădacele, remarcă Sophy.

– Nici eu nu mă dau în vânt după ele, mărturisi doamna Greenhaugh. Cele mai bătrâne nu pot ține copiii în frâu, iar cele mai tinere încep să-i facă ochi dulci stăpânului. Dar tu nu pari să...

– Nu, în mod sigur, nu. Oricum, trebuie să vă fiu recunoscătoare pentru că ați pus o vorbă bună pentru mine.

– Tom te-a văzut urcând în copaci cu ei. Poate că asta le trebuie, un copil ceva mai mare cu care să se joace.

Sophy vru să protesteze, dar își aminti ce se întâmplase în noaptea trecută, așa că renunță. Își luă pâine prăjită și o cafea. Copiii mâncau pâine prăjită cu marmeladă, în tăcere.

Programaseră destule excursii dar trebuiau să verifice mai întâi orarul autobuzelor din Witherstone, iar Sophy se decise să ia taurul de coarne:

– Aș vrea să mai fac un tur al casei dimineața, să verific toate ușile despre care mi s-a spus că sunt încuiate. Dar cu cheia de la dulapul de jucării care este adevărul?

Sophy duse farfuriile la bucătărie, iar când se întoarse găsi dulapul cu jucării descuiat. După ce se jucară câtva timp, copiii o duseră să mai vadă casa o dată și să rețină încăperile cele mai importante. Ajunseră la scările unde căzuse ea, în fața camerei lui Gavin.

– Acesta este dormitorul unchiului Gavin, o informă Felicity. Sophy îl știa prea bine.

– Un alt dormitor, zise tot Felicity deschizând o altă ușă.

Toată casa era mobilată cu eleganță și bun- gust, dar când ajunseră în salonul de la primul etaj, Sophy se gândi că mama ei și Cress ar fi plăcut surprinse de tot ce se găsea acolo. Sophy era destul de bine informată în privința antichităților. De fapt, nu-i ceruse nimeni vreodată părerea dar fusese mereu în preajma mamei sale și a Cressidei care discutau numai despre asta, participau la licitații, cumpărau și vindeau. Nu-și putea lua ochii de la un tablou al lui Constable, de la scaunele Sheraton...

– Bănuiesc că aceste lucruri au fost moștenite, îi spuse Sophy doamnei Greenhaugh care li se alăturase.

– Da, au peste două sute de ani, ca și casa de altfel. Aici a existat cândva și o moară, o fabrică de textile. Asta cam prin timpul primului război mondial. Apoi bătrânul Charles, care era un bărbat foarte deștept...

– Era...

– Bunicul domnului Tighe. De fapt, tatăl lui a fost cel care... Doamna Greenhaugh oftă pentru ce făcuse bătrânul Tighe. Când domnul Gavin a preluat casa și afacerile, nu prea mai exista mare lucru pe aici, dar a readus locurile astea la măreția de altădată. Acum, există două fabrici, nu una. Eu

lucrez aici de treizeci de ani, împreună cu soțul meu iar domnul Gavin ne consideră ca făcând parte din familie. Și Sophy continuă s-o asculte pe doamna Greenhaugh care îi povestea despre felul în care Tighe redase măreția locului și făcuse ca afacerile lăsate în stare de faliment de tatăl lui să prospere.

Sophy studie cu atenție portretele de familie. Văzu un tablou care o reprezenta pe mama lui Gavin, în tinerețe, și un altul cu o tânără care râdea din toată inima; era Susanna, sora lui Gavin.

– Era o fată frumoasă, constată Sophy.

– Da, mare păcat, viața este uneori crudă...

Sophy se gândi numaidecât la Peter și durerea i se citi pe chip, dar doamna Greenhaugh nu avu timp să observe căci ușa se deschise și-și făcu apariția o tânără care după ce o salută pe doamnă i se adresă direct lui Sophy:

– Ai venit să ai grijă de copii?

Sophy nu apucă să spună nimic căci frumusețea fetei îi luase răsuflarea. Era frumos bronzată și avea părul blond, mult mai bogat și mai ondulat ca al Cressidei, iar Sophy se gândi că o avea în față pe miss Univers.

Nou-venita o examină din cap până-n picioare.

– Bine, zise ea în cele din urmă. Mult noroc cu nebunaticii ăștia. Eu sunt Judith, Judith Gretton. Probabil Gavin ți-a vorbit de mine.

– Eu sunt Sophy Wade, dar domnul Tighe nu mi-a vorbit despre dumneavoastră.

– Da, n-ar fi avut rost s-o facă, zise fata privindu-și mâinile cu degete lungi, subțiri, cu inele pe fiecare deget.

Apoi ea o mai privi o dată.

– Sper că nu ești gravidă?

– Ce să nu fiu? întrebă Sophy uluită, iar Judith realiză că făcuse o gafă.

– Scuze! Am trecut pe aici să văd cum arată cea mai recentă achiziție în materie de dădace, zise Judith, este greu să găsești persoana cea mai potrivită pentru o slujbă temporară, dar tu pari a fi ceea ce le trebuie. La revedere, am fugit.

Sophy își privi talia subțire și abdomenul plat și zise:

– Ce obraznică! Cine este?

– Amanta domnului Gavin, dar cred că are dreptate, Sophy, pune-ți un cordon la rochia asta, pare rochie de gravidă.

– Nu-mi plac cordoanele dar sunt gata să vă ascult sfatul, doamnă Greenhaugh. Sophy deveni dintr-o

dată conștientă că ar trebui să pară ceva mai îngrijită. De când venise nu se machiase deloc, iar părul îi stătea dezordonat, ca de obicei. Dar felul în care o tratase Judith Mai știu eu cum, o făcu să se gândească mai mult la sine.

Se machie discret și-și marcă talia cu o eșarfă. Își aminti cât timp petrecea în fața oglinzii înaintea întâlnirilor cu Peter, care hotărâse că nu vrea să-și împartă viața cu ea. Gavin Tighe spusese în interviu că nu crede în căsătorie, probabil nici Judith nu credea, dar asta n-o împiedica să fie amanta lui. Își aranjă părul dorindu-și să arate ca Judith, dorindu-și ca Gavin s-o prefere acesteia...

Se duse în grădină unde o așteptau copiii, pentru că menirea ei era să aibă grijă de ei, nu să caute atenția unchiului lor.

– A plecat, zise Felicity. Ai văzut-o?

– Pe Judith? Da.

– O să se mărite cu unchiul Gavin.

Sophy primi informația ca pe o lovitură sub centură, deși nu era normal să se simtă respinsă.

– Foarte bine, zise ea.

– Judith este pe aici tot timpul, iar unchiul Gavin iese mereu cu ea în oraș. Câteodată o găsim aici și la micul dejun. Și doarme în cameră cu el.

– Asta nu este problema voastră, copii, spuse Sophy, mai bine să facem o partidă de tenis.

Sophy era o jucătoare bună. Nici copiii nu se lăsau mai prejos, deși nu întotdeauna reușeau să evite coliziunile pe teren. Sophy jucă foarte bine. Nimeni nu râdea de ea și când nu se simțea studiată și era în largul ei, se mișca foarte ușor și repede. Singurul ei handicap era fusta prea lungă, asta până când Charles o întrebă:

– Sophy, nu ai un șort?

– Da, am, o să mă schimb.

Șortul era alb și nu-l mai îmbrăcase de șase săptămâni, când Peter încercase s-o învețe squash. Cress și Nick îl preveniseră că ea nu este bună decât la înot, dar el insistase să încerce, lucru nereușit din cauza ochelarilor care o încurcau, căzându-i mereu pe nas.

Se îmbrăcă în șort și se întoarse în grădină, unde gemenii o întâmpinară într-un fel care o făcu să înțeleagă că-i stătea foarte bine.

– Vă mulțumesc, copii, dar aș fi vrut să fiu bronzată, cred că mi-ar fi stat mai bine.

– Astăzi ești foarte drăguță, Sophy, îi spuse Felicity.

Era desigur contribuția machiajului și a mișcării care o făcuse să se îmbujoreze.

Sophy se duse la bucătărie să le aducă laptele, iar doamna Greenhaugh remarcă:

– Dacă te-ar fi văzut astfel îmbrăcată, domnișoara Gretton nu te-ar mai fi întrebat dacă ești însărcinată! Dar nici prea încântată n-ar fi fost. Arăți foarte bine așa, Sophy!

Ea roși și mai tare. Doamna Greenhaugh era tot mai încântată de Sophy și de cunoștințele ei despre antichități, mai ales despre statuetele pe care le prefera ea, ca și de faptul că fata se oferea s-o ajute la treburile casei.

– M-ai putea ajuta să curățăm porțelanurile mâine, zise doamna Greenhaugh.

– Abia aștept, fusese răspunsul Sophyei.

Familia ei îi spunea mereu că are două mâini și două picioare stângi, dar Gavin Tighe îi mai ridicase moralul sfătuind-o să nu se subestimeze.

După masa de prânz Sophy îi duse pe copii în sat, să verifice orarul autobuzelor. Fu mai atentă ca oricând cu cele două zvârlugi. Lumea o privea cu ochi curioși, nu pentru că era nouă bonă a copiilor familiei Tighe ci pentru că probabil o considerau o nouă achiziție. Dar Sophy își aminti că Judith își dăduse girul pentru că ea i se păruse atât de șteasră încât nu prezenta nici un interes. Cu toate astea Sophy, își

aminti vorbele acesteia și intră într-un magazin care vindea cordoane și cumpără unul de plastic pentru că oferta era destul de limitată, dar își spuse că va cumpăra unul elegant cu prima ocazie.

După ce-i îmbăie și-i așeză în pat pe copii, Sophy le spuse povestea unui naufragiu, pe care-l făcu să sune cât mai dramatic, cu valuri cât casa, tunete, fulgere și doi copii, un băiețel și o fetiță care erau singuri, părăsiți pe o insulă.

Le descrise insula foarte veridic. Se gândi că a doua zi ar putea să-i învețe s-o deseneze ca pe țara dragonilor și a monștrilor mitici de pe peretele din camera ei de acasă. Astfel i-ar putea duce în diferite aventuri în fiecare seară. Începu să le povestească despre dragonul care scuipa flăcări și trăia pe coasta pe care naufragiase vasul, și făcu în așa fel încât aceasta să se dovedească destul de prietenos în cele din urmă. Regele insulei se numea Tiger. După ce termină episodul din acea seară, Sophy îi strânse pe amândoi la piept, iar Felicity îi întinse obrazul pentru a fi sărutată. Simți că pentru prima oară de la sosirea în casa lor, cei doi copii erau fericiți s-o aibă alături.

Când ieși din camera copiilor îl văzu pe Gavin care, așezat într-un fotoliu, ascultase povestirea ei.

– De când sunteți aici?

– De vreo zece minute și mi-a plăcut povestea ta.

– N-am conceput-o acum, am avut acasă pe perete o hartă pe ale cărei ținuturi obișnuiam să mă imaginez când eram copil. Am avut tot felul de aventuri. Apoi, Sophy își luă inima-n dinți: am verificat orarul autobuzelor și am vrea să facem niște excursii. Ar fi vreo problemă?

– Nu, cu condiția să fii foarte atentă.

Gavin ar fi trebuit să le spună noapte bună copiilor, dar Sophy observă că el nu făcea nici o mișcare, de parcă i-ar fi făcut plăcere să stea acolo, de vorbă cu ea.

– N-ar fi mai bine să iei o mașină? Ai permis?

– Da, permis am, dar n-am mai condus de mult.

Gavin se ridică.

– O să rezolvăm problema asta.

– Vreți să spuneți că va trebui să conduc?

– Da, Sophy.

Va fi ca și cum ar trebui să dea examenul din nou, cu Gavin Tighe alături.

Acesta se dusese în camera copiilor care auziseră discuția lor și așteptau ca el să le spună noapte bună.

Felicity îl prinse de gât cu brațele, ba chiar și Charles îl sărută. Inima Sophyei se strânse ușor. Pe ea n-o sărutase nimeni cu atâta dragoste.

– Sophy va încerca să meargă cu mașina și poate vă va scoate undeva mâine. Iar acum culcați-vă, nu mai coborâți din pat, căci doamna Greenhaugh vă păzește.

Gavin coborî la bucătărie unde Sophy începu să-i explice:

– Eu n-am condus de când am luat carnetul. Fratele meu mi-a împrumutat o dată mașina și i-am zgâriat-o, iar pe mama am dus-o la magazin de câteva ori dar mi-a spus că nu sunt o șoferiță bună și am cam enervat-o.

– Eu nu-mi pierd cumpătul prea ușor, așa că o să vedem ce se poate face.

Sophy nu văzuse garajul casei, aflat în spatele acesteia, unde se găseau trei mașini: Mercedesul, o mașină sport, roșie și un Mini Morris.

– Pe care o vrei? întrebă Gavin.

– Mini Morrisul.

Gavin, care era un bărbat foarte înalt, făcu adevărate eforturi pentru a se strecura în mașină ca s-o scoată din garaj. Sophy își puse ochelarii, amintindu-și că tatăl ei îi cumpărase și lentile de contact dar ea nu le folosise niciodată.

– Sunt mioapă, îi explică ea. Folosesc ochelarii numai pentru condus și televizor.

Sophy începu să conducă așa cum numai un începător o făcea, ceea ce de fapt, și era, deși trecuse examenul de prima dată iar instructorul fusese chiar mulțumit de ea. Nici măcar nu reuși să răsucească cheia în contact. Aceasta părea înțepenită, sau poate așa și era.

– De ce te temi, Sophy? o întrebă el cu voce blândă, doar ai permis de conducere.

– Sigur că da, este aici, în portofel.

– Ai avut vreun accident?

– N-am avut nici unul, doar că am zgâriat aripa mașinii lui Nick.

– Atunci, relaxează-te, pentru numele lui Dumnezeu! Gavin îi luă mâinile de pe volan și observă că-i tremurau.

– Uite, Sophy, vezi ce ușor se răsucește cheia în contact?

Mașina porni și Sophy înconjură casa, schimbă vitezele fără probleme și o luă pe un drum lateral. Era o mașină mică al cărei motor mergea minunat.

– Cine o conduce de obicei?

– Domnul și doamna Greenhaugh.

– Conduc bine?

– Tom este un șofer bun, dar doamnei Greenhaugh nu-i place să șofeze.

Sophy își aminti cât de stresată fusese la drumurile pe care le făcuse cu mama ei, care țipa de fiecare dată când făcea o greșeală. Dar cu el alături, stând atât de relaxat cum putea să stea un bărbat foarte înalt într-o mașină mică, ea conducea fără probleme, ba chiar când din direcție opusă apăru un Jaguar într-o viteză nebună, încetini, reușind astfel să-l evite.

– Te-ai descurcat foarte bine, Sophy, cred că mama ta este o femeie cu nervii la pământ.

Era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva vreodată. Sophy strălucea de bucurie și începu să ciripească fără oprire:

– Mi-a plăcut să conduc mașina asta. Poate că nu sunt un șofer atât de prost, am nevoie doar de practică. Sau mai precis, am nevoie de practică în tot ce fac.

– La nouăsprezece ani ai toată viața înainte, Sophy!

Ea conducea deja de o oră, și cu excepția episodului cu Jaguarul, căruia îi făcuse față excelent, nu mai avu probleme, iar acum se simțea destinsă. Poate asta se datora bărbatului de lângă ea.

– Am ajuns, îi spuse el în momentul în care în fața lor apărură niște clădiri înalte, Tighe Industries. Mai erau câteva lumini aprinse, dar porțile erau închise și paznicul se îndreptă spre ei.

– Pentru ce am venit aici? întrebă Sophy.

– Vreau să iau niște acte.

Sophy încercă să-și imagineze ce vacarm era în timpul zilei în fabrica aceasta. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să rămână în mașină deși coborîse o dată cu el, pentru că era curioasă și ar fi vrut să vadă fabrica. Porni alături de el dar nu văzu mare lucru în afara ușilor închise pe care era scris câte ceva. Urcară cu liftul, iar etajele se perindau unele după altele și păreau că nu se mai termină.

– Toată clădirea este a dumneavoastră?

– Aproape toată.

– Lumea mea este cea de pe harta despre care v-am vorbit, pe când a dumneavoastră este cărămidă, mortar, birouri și mașini. Asta este lumea reală.

– Când eram de seama ta, și lumea mea era mai mult imaginară.

– Dar acum lucrurile s-au schimbat radical. Mi-aș dori să învăț măcar o parte din cunoștințele pe care le-ați acumulat. După ce rosti aceste vorbe, realiză ce spusese. Nu numai că sugerase ca un bărbat de importanța lui să-și piardă vremea cu ea, dar și fusese oarecum provocatoare.

– Mi-ar face plăcere, Sophy, dar te rog să mă tutuiești, spuse el zâmbindu-i, iar în momentul acela liftul se opri și el îi făcu loc să iasă. Ajunseră și în biroul lui, o încăpere spațioasă, impresionantă, modernă și

funcțională. Era total diferită de casa cu antichități. Tighe se așeză la birou, luă niște acte și începu să le răsfoiască. După câteva minute, îi arătă portretul bunicului său aflat în sala de consiliu, și plecară. Sophy îl întrebă:

– Conduc tot eu?

– De ce nu?

De data asta se simți stăpână pe volan. Conduse cu atenție, pe drumul indicat de el până ajunseră în fața unui local puternic luminat, iar Gavin îi spuse să oprească acolo.

– Am putea bea ceva, ce zici?

– Eu nu prea obișnuiesc, dar am putea sta de vorbă.

Lui Sophy îi făcea plăcere să se afle alături de el, mai ales cu atâta lume în preajmă. Abia aștepta să stea cu el la masă, să vorbească. Dar un individ care stătea la o masă apropiată exclamă dintr-o dată:

– Asta este idioata care era să mă scoată de pe șosea! Ar trebui să mai faci o dată școala! urlă acesta cu fața roșie de băutură.

– Ți-aș da o lecție dacă ai ieși afară! îi spuse Gavin. Iar dacă vrei să te omori singur, n-ai decât s-o faci, dar nu pune și viața altora în pericol.

Lumea din jur părea să-i țină partea lui Gavin. El îi spuse Sophyei:

– Iar acum, întrucât ne aflăm într-un restaurant, aș vrea să mâncăm liniștiți.

– Te cunosc acești scandalagii?

– Nu i-am văzut niciodată.

Sophy înțelese că din grupul de scandalagii nu-l recunoscuse nici unul, poate pentru că nu lucrau pentru el, dar înțeleseseră că era un tip prea periculos.

– Și dacă ar fi ieșit afară, ce-ai fi făcut? îl întrebă ea.

– L-aș fi stâlcit în bătaie.

Sophy începu să râdă, iar el o privi ciudat.

– Îmi cer scuze pentru reacția pe care am avut-o zise ea, dar mi-am imaginat ce figuri ar fi făcut rudele mele aflând că ai lovit pe cineva care m-a insultat pentru felul în care conduc.

Dar ce-ar fi spus ei dacă ar fi știut că sâmbătă seara Sophy stătea la masa acelui restaurant tocmai cu Gavin Tighe, bărbatul care-i insuflase încredere în sine, mai mult decât făcuseră ei în nouăsprezece ani. După cinci săptămâni petrecute în preajma lui Gavin Tighe, și femeia cu care se va confrunta Peter va fi una complet schimbată.

Capitolul 5

În timp ce mâncau Sophy îi povesti tot felul de lucruri din viața ei searbădă, dar o făcu într-un mod plăcut, interesant. Ea bău un singur pahar cu vin, și după masă, conduse fără probleme pe drumul de întoarcere, ba chiar reuși să și introducă mașina în garaj.

Doamna Greenhaugh le deschise ușa și le spuse că micuții adormiseră liniștiți.

După ce verifică și-i văzu dormind cuminți, Sophy îi spuse lui Gavin:

– Dacă ai nevoie de dactilografie, o pot face fără probleme.

– Mulțumesc, Sophy, am adus actele doar pentru a le consulta, dar sunt zile în care mi-ai putea fi de folos. Vino mâine să vezi mașina electrică și în puținul tău

timp liber încearcă să te obișnuiești cu ea. Nu cred că ai lucrat pe mașini electrice. Iar acum, noapte bună, Sophy, spuse el zâmbindu-i, iar doamna Greenhaugh o întrebă:

– Te-ai descurcat cu mașina?

– Da, n-am avut probleme, l-am dus pe domnul Tighe la fabrică, apoi ne-am oprit să mâncăm ceva.

– Mm, zise doamna Greenhaugh iar Sophy se gândi că aceasta o considera o altă fetișcană care încearcă să pună mâna pe stăpânul ei. Aș vrea să-ți dau un sfat, zise doamna Greenhaugh, iar Sophy știu ce va urma. Ferește-te din calea domnișoarei Gretton, nu știu dacă data viitoare va fi la fel de prietenoasă!

Femeia plecă la treburile ei, iar Sophy se duse la copii, să vadă dacă dormeau. Se pregăti apoi și ea de culcare, dar disperarea n-o mai cuprinse atât de repede și intens, fu doar un moment de neliniște trecătoare și ea știu că Gavin Tighe avusese o contribuție la îmbunătățirea stării ei. Parcă îi transmisese ceva din puterea lui, amintindu-i că avea și ea o viață și putea s-o trăiască frumos. Dar nu trebuia să încerce să vadă altceva în atitudinea lui în afară de amabilitate, altfel ar fi ajuns din nou în starea în care fusese din cauza lui Peter.

Sophy își dedica timpul copiilor dar o mai ajuta și pe doamna Greenhaugh la treburile casei, atunci când micuții îi dădeau răgazul necesar. Aceștia trebuiau păziți cu strășnicie, dar important era că o considerau pe Sophy o companie plăcută. Vremea era foarte frumoasă. Era cea mai frumoasă primăvară pe care și-o amintea ea, dar nu era destul de cald pentru ca să poată înota în lac.

În cea de a patra sau a cincea zi de când devenise bona lor, Sophy îi așează pe bancheta din spate a mașinii și porni cu ei spre piscina din localitate. Nu se afla acolo decât un tânăr, cam de vârsta Sophyei, care nu-și mai lua ochii de la ea.

Sophy știa că este o bună înotătoare; fusese însă prea inhibată pentru a admite că trupul ei aproape dezbrăcat denota senzualitate, și prea timidă pentru a se descurca. Dar tânărul părea decis s-o abordeze:

– Sunt ai tăi?

– Sigur că da, îl asigură Sophy, iar el se uită pe furiș la mâna ei stângă.

– Nu văd verigheta.

– Poate, dar ar trebui să-l vezi pe tatăl lor.

Gavin avusese dreptate, gemenii înotau perfect, dar orice ar fi făcut ei, tot Sophy era mai bună.

Când Gavin veni seara să le spună noapte bună, Charles îl informă:

– Am fost cu Sophy la piscină. Un bărbat a întrebat-o dacă suntem copiii ei, iar Sophy a încuviințat, apoi bărbatul a întrebat-o de ce nu poartă inel. Sophy i-a răspuns că ar trebui să-l vadă pe tatăl copiilor.

Roșind, Sophy încercă să schimbe subiectul:

– Micuții aceștia înoată grozav, de altfel mi-au spus că sunt campionii școlii. Nu știu cine i-a învățat, dar...

– Gavin ne-a învățat, zise Felicity, iar Sophy și-l închipui la lacul din grădină plonjând în apă, apoi ud din cap până-n picioare, după care regretă că Gavin n-o va privi niciodată așa cum o privise bărbatul de la piscină.

– Sophy poate să plonjeze de pe trambulină, anunță Charles iar Gavin zise:

– Am știut că este plină de surprize. Poți să-mi dactilografiezi un material, Sophy?

– Cu cea mai mare plăcere.

Dar trebuia să spună mai întâi povestea de culcare. De data asta era despre un șarpe uriaș, iar Sophy, așezată pe marginea patului, porni cu cei doi micuți în aventură.

După ce-i culcă trecu prin camera ei și se machie puțin, apoi simțindu-se încrezătoare în forțele ei pentru că Gavin o solicitase, porni spre biroul lui, cu spatele drept, călcând mai apăsat. Exersase la mașina electrică și i se păruse mai ușor să lucreze astfel, iar

viteza cu care bătea textul se mărise. În prima zi simțise nevoia să-i scrie lui Peter, dar își spuse că prima mișcare trebuia să vină din partea lui. Nici acasă nu avea rost să scrie întrucât știa că nu era nimeni preocupat de starea ei.

Nu spusese nimănui că lucra pentru Gavin Tighe. Înainte de a intra în biroul lui se mai privi o dată într-o oglindă de pe hol și ceea ce văzu acolo o făcu să se simtă bine. Sophy înflorea la fiecare vorbă de apreciere pe care i-o adresa el.

– Te rog să-mi faci copii după aceste acte, Sophy, îi spuse el de cum o văzu.

Era un raport asupra unei construcții, cu adnotări făcute pe marginea documentului. Sophy trebuia să introducă aceste note. După ce termină prima pagină i-o întinse lui Tighe care spuse:

– Este foarte bine, Sophy, continuă.

Îi luă aproape o oră să termine materialul, mai ales că știindu-l în încăpere cu ea, parcă nu putea dactilografia cu aceeași viteză. După ce termină se ridică și-și îndreptă spatele care o durea.

– Am o soluție pentru durerea de spate, îi spuse Gavin. O plimbare prin grădină.

– O, da, ar fi foarte plăcut.

Era o seară frumoasă, iar o plimbare sub clar de lună era mai mult decât în visurile Sophyei. Ea îl iubea

pe Peter, dar viața o adusese în legătură zilnică cu acest bărbat care emana senzualitate. Era prima oară când Sophy dorea un bărbat, deși era conștientă că putea ajunge la complicații.

Se plimbară prin grădină discutând despre gemeni și despre excursia de a doua zi la Buxham. Sophy primise salariul pentru prima săptămână de lucru și voia să facă niște cumpărături. Hainele pe care le adusese cu ea arătau cam uzate și fără formă, își dorea ceva care s-o pună în valoare. Gavin îi spuse că poate să ia copiii cu ea, și-și amintiră despre bărbatul care o admirase la piscină. Porniră pe podul de peste lac. Privind cerul înstelat, el îi spuse:

– Aveau doar câteva luni când au murit părinții lor.

Sophy privi și ea cerul, apoi lacul, și-și aminti de fata din fotografie, mama copiilor.

– Era foarte frumoasă.

– Da, zise Gavin, și avea toată viața înainte. A fost o pierdere cumplită pentru noi toți. Sophy simți nevoia să-l atingă pentru a-l consola, dar n-o făcu; cu toate astea Gavin o privi de parcă ar fi știut care fusese pornirea ei. Se întoarseră apoi în casă, iar telefonul începu să sune chiar atunci. Gavin răspunse iar Sophy mai rămase acolo un moment, sperând că era Peter care o căuta pe ea. Dar era Judith, așa că ea urcă scările atât de repede încât inima începu să-i bată

necontrolat. Numai atunci realiză că deși se plimbaseră sub clar de lună ca doi prieteni, ea și-ar fi dorit ca Gavin s-o țină de braț și s-o sărute.

Dar poate el nu dorea același lucru. Deși ea devenea tot mai conștientă că Gavin nu risca să se implice sentimental cu o angajată, era evident c-o plăcea. Sophy își spălă părul și încercă să-i dea o formă, dar nu reuși așa că îl legă cu o eșarfă, după care îl dezlegă din nou și începu să-l perie.

Cu Judith nu se mai întâlnise deși aceasta mai fusese în casă și discutase cu doamna Greenhaugh, așteptându-l pe Gavin. Sophy o evitase, conștientă fiind că singura care-i putea clătina încrederea în sine pe care abia începuse s-o capete era această Judith.

Duminică sună acasă, vorbi cu mama ei și-i spuse că lucrurile mergeau bine. Sara Wade începuse să înțeleagă ce multe lucruri rezolva Sophy în casă, numai după plecarea acesteia. Îi vorbi despre toți membrii familiei, accentuând faptul că sora ei, Cress, își redecora salonul, apoi o întrebă brusc:

– Peter te-a sunat?

– Nu, mamă, n-am mai vorbit cu el de când am plecat de acasă.

Sophy își cumpărase o rochie roșie de la Buxham, deși nu purta această culoare căci Peter prefera bleul,

dar își dorise rochia de cum o observase, și toți cei care o văzuseră îmbrăcată cu ea îi spuseseră că-i vine bine.

– Vii acasă săptămâna viitoare? o întrebă mama ei.

– Nu cred, mamă.

– Sau weekendul următor, de Paști? Poate o să mai aranjezi puțin grădina care a ajuns într-o stare deplorabilă. Nick și tata nu au timp să se ocupe, iar gazonul a crescut prea mult și un grădinar nu am de unde să angajez.

Sophy se simți îndurerată pentru situația grădinii și se revoltă împotriva fratelui ei care avea tot timpul din lume, și dacă ar fi renunțat măcar o zi la ieșirea cu prietenele lui, ar fi rezolvat și grădina.

– Organizez ceva special de Paști, mamă.

Mama ei nu se obosi să întrebe ce anume.

– Atunci, ai grijă de tine, draga mea, spuse Sara Wade apoi închise telefonul.

Felicity, care ascultase convorbirea, o întrebă curioasă:

– Ce facem de Paști, Sophy?

– O să vezi, zise ea deși nu avea nici cea mai vagă idee.

– Despre cine spuneai că nu te-a sunat? o întrebă Felicity.

– Vorbeam despre un prieten. Dar tu ai obiceiul de a asculta convorbirile, Felicity?

– Nu, zise fetița, a fost o întâmplare, apoi fugi chicotind.

– Facem ceva special de Paști, îi spuse Charles lui Gavin, seara înainte de culcare.

– La ce te-ai gândit, Sophy? o întrebă Gavin după ce ieșiră din camera copiilor.

– La nimic, a fost doar promisiune. Este ceva aranjat deja?

– Nu, zise Gavin, ai putea să vii cu propuneri.

– Bănuiesc că le-ar face plăcere rostogolirea ouălor, zise Sophy care începuse să adune lucrurile murdare ale copiilor pentru a le duce la spălat. Este un obicei specific locurilor de unde vin eu în Duminica Paștelui; se desfășoară în parc. Copiii decorează ouă fierte tari și le dau drumul să se rostogolească de pe un deal. Dacă se sparg, copilul este obligat să le mănânce. Este distractiv, le va plăcea! E un obicei foarte vechi.

– Cred că se vor amuza teribil!

După ce făcu această propunere, Sophy regretă, căci dacă mergea cu copiii în localitatea ei natală, urma să se întâlnească cu multă lume și va trebui să treacă și pe acasă. Nu avea chef s-o facă, nu încă, deși se împlineau deja trei săptămâni de când părăsise casa părintească.

Fuseseră trei săptămâni aproape fericite, căci durerea de a-l fi pierdut pe Peter trecuse pe planul doi

și poate de aceea avea senzația unei vacanțe prelungite. Petrecuse mult timp la mlaștini, până ajunse să le cunoască la fel de bine ca și copiii. Faptul că o ajuta pe doamna Greenhaugh la treburile casei, pe soțul acesteia în grădină, că-i dactilografia lui Gavin, sau că se plimba cu el adesea, toate acestea aprinseseră o scânteie în viața ei. Sophy nu credea că poate face rău dacă îl admira, pentru că situația asta nu avea să dureze decât câteva săptămâni, apoi ea se va întoarce acasă și totul nu va rămâne decât o amintire plăcută.

Dar nu era ușor să lucrezi pentru Gavin. Erau zile când venea acasă negru de supărare și nervos, se încuia în birou sau pleca spre mlaștini. Doamna Greenhaugh îi șoptea atunci lui Sophy:

– Îl frământă ceva!

Dar dimineața, la micul dejun, el era ca de obicei, bine dispus și gata să ia în piept problema care-l supărase.

O dată lipsi câteva zile. Sophy nu putea să întrebe dacă era plecat cu Judith, dar îi simți lipsa poate mai mult decât copiii. Nu-i lipsea așa cum îi lipsea Peter, dar atunci când era Gavin acasă lucrurile erau mai frumoase, mai simple și mai firești.

Charles nu mai trăia decât pentru momentul în care va asista la rostogolirea ouălor.

– Chiar trebuie să le mâncăm pe toate cele care se sparg? voia el să știe. Eu nu pot mânca mai mult de două.

– Pe celelalte o să le aducem aici și o să facem o salată din ele, zise Sophy.

În sâmbăta dinaintea Paștelui se ocupară de pregătirea ouălor, pe care le fierseră în vopsele de toate culorile, apoi le pictară. Doamna Greenhaugh își aminti de fierberea ouălor în foi de ceapă, iar Gavin intră în bucătărie tocmai când ea și Sophy se întreceau în a-și dovedi măiestria.

Felicity lucra foarte concentrată, pictând niște ochi roșii pe un ou vopsit verde, iar Charles picta o tablă de șah.

– Ce sunt toate acestea? o întrebă el.

– Sunt ouăle pe care le vom rostogoli de Paști, îi reaminti Sophy, care picta o inimă pe unul din ouăle de pe masă.

– Pe al tău nu-l va sparge nimeni, îi spuse Gavin, iar ea își dori să fie așa.

Poate că îl va vedea și pe Peter, poate el o va găsi schimbată și mai atrăgătoare, dar nu avea prea multe speranțe, mai ales după ce discutase cu Cress pentru a-i spune că va veni acasă cu copiii. Cress care răspunsese la telefon o informase de la primele cuvinte că Peter și-a reluat legătura cu Anne Marie.

Apoi îi mai vorbise despre felul în care își redecora ea casa, despre petrecerile la care fusese invitată...

Anne Marie fusese prima iubită a lui Peter și poate că ei chiar își reluaseră legătura, așa că el n-o mai sunase pe Sophy. Dar informația asta n-o făcea să se simtă bine. Iar tonul pe care-i vorbise Cress despre Peter fusese malițios și avusese scopul de a o răni.

Așa că Sophy se concentră din nou asupra inimii pe care o picta, oftând, iar Gavin o întrebă:

– Ești sigură că au fost fierte foarte bine?

– Așa ar trebui să fie.

A doua zi Sophy îmbrăcă un pulovăr nou pe care-l cumpărase din primul ei salariu, dar care nu mai era din acelea largi, diforme, ci unul cu guler pe gât, la care asortase o fustă și o curea. Fusta era despicată într-o parte pentru ca să poată păși.

– Vă urez petrecere frumoasă, spuse doamna Greenhaugh, dar să nu-i lași pe cei mici să mănânce prea multe ouă! Iar domnul Gavin a spus să-l anunți când pleci, este în birou.

Îl găsi la biroul lui, cu o mulțime de lucrări în față.

– Plecăm, îi spuse Sophy.

– Dacă sunteți gata, să mergem, zise el și-i conduse spre garaj de unde scoase Mercedesul negru.

– Ar fi mai bine să nu conduc o asemenea mașină, zise Sophy cu jumătate de glas.

– Voi conduce eu, o informă Gavin. N-am văzut până acum ceea ce numești rostogolirea ouălor.

Gemenii aplaudară fericiți, iar Sophy se simți și ea cuprinsă de bucurie.

– Desigur, ar trebui să vii cu noi! spuse ea fericită, aproape gata să-l îmbrățișeze.

Faptul că ea va apărea alături de Gavin Tighe, va face ca familia ei să-și schimbe felul în care o privea. Abia aștepta să petreacă cele câteva ore alături de el, să se bucure de bucuria copiilor.

Vremea frumoasă scosese lumea din case. Dacă ar fi plouat, rostogolitul ouălor n-ar mai fi avut același farmec, părinții ar fi fost plictisiți, iar copiii dezamăgiți. Parcară și se îndreptară spre parc, iar Sophy simți că în acea zi, ei erau familia ei, acel băiat frumos, sora lui care arăta ca o păpușă și acel bărbat chipeș, unchiul lor. Sophy se simțea bine, i se părea că este și ea frumoasă. Toate acestea îi vor rămâne în minte pentru totdeauna.

– Ăsta a făcut șase curse, îi spuse lui Felicity un băiețel pistruiat, iar fetița își dădu pe spate buclele negre și îl privi circumspectă.

Sophy își spuse că Felicity va fi o domnișoară frumoasă care va distruge inimile multor bărbați și o privi cu mândria unei mame.

Dar tocmai când se gândea la felul cum va arăta Felicity în adolescență, auzi un glas: asta-i Sophy, nu?

Catherine Reid era una dintre prietenele lui Cress. Divorțată de două ori deja, la numai douăzeci și opt de ani, ea se afla aici cu actualul ei prieten și fiica acestuia, și arăta la fel de elegantă ca întotdeauna, iar când îl văzu pe Gavin îi zâmbi cu ochi strălucitori.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiți domnul Greenhaugh, îi spuse Catherine privindu-l printre gene.

– Chiar așa? zise Gavin.

– Catherine, domnul se numește Tighe, îi spuse Sophy.

– Tighe? Mi se pare cunoscut, dar nu știu de unde, zise Catherine continuând să-și dea ochii peste cap.

– Tighe Industries, îi spuse Sophy.

– A, deci sunteți Gavin Tighe? continuă Catherine cu nerușinare. Sophy se gândi că dacă Gavin ar fi fost scund și chel, Catherine nu ar mai flutura astfel din gene.

Gavin se scuză și plecă de lângă ele câteva minute.

– Te-ai schimbat mult, Sophy; Cress ne-a spus că lucrezi pentru doamna Greenhaugh. N-am știut că ești angajata lui Gavin Tighe. Copiii sunt ai lui?

– Nu, sunt copiii surorii lui care a murit împreună cu soțul ei într-un accident de avion. El este tutorele lor.

– E căsătorit?

– Nu.

– Și tu ești doar bona copiilor?

– Da, pentru asta sunt plătită!

Gavin apăru cu Felicity sub braț și cu băiatul care rostogolise oul de șase ori fără a-l sparge. O depuse la picioarele Sophyei.

– Te rog, Sophy, mai explică-i o dată regulile jocului! îi ceru el. Iar dacă îmi mai faci probleme, Felicity, te duc imediat la mașină.

Felicity porni cu băiatul cu care se împrietenise. Alerga cu buclele în vânt, și era toată numai zâmbete.

Catherine continua să facă orice pentru a atrage atenția lui Gavin.

– Acesta va fi cel de al treilea soț al ei, spuse Sophy. Îți place Catherine? îl întrebă ea.

– Nu.

Ea și Gavin reușiră să scape de Catherine și se așezară pe iarbă iar spre ei se îndreptară prieteni sau simple cunoștințe făcute acolo. Toată lumea remarca felul în care se schimbase Sophy.

– Arăți formidabil, îi spuseră toți prietenii Sophyei.

Gavin se dovedi o persoană foarte deschisă și plăcută, iar Sophy se simți mândră de el gândindu-se că numele ei va fi pe buzele tuturor, numai datorită lui.

– Am spus familiei mele că lucrez pentru doamna Greenhaugh, iar ei nu mi-au mai pus alte întrebări. Dar astăzi probabil că le vor pune. M-am gândit să-i duc acasă la mine pe copii după ce se vor plictisi de joc. Vrei să...

– Cu multă plăcere, Sophy.

– Poate va fi și sora mea, Cressida, cu soțul ei. Soțul ei te cunoaște de la întâlnirea de luna trecută de la primărie.

Gavin nu-i mai puse nici o întrebare, dar continuă s-o urmărească cum dădea ouăle copiilor, le aduna pe cele lovite sau vorbea cu prietenii.

Nu se duseră cu toții acasă la Sophy așa cum discutaseră. Charles și Felicity se împrieteniseră cu frații Robinson, trei la număr, ai căror părinți îi invitară la masă, iar Gavin și Sophy fură de acord cu invitația, cu condiția să-i poată lua la ora șase.

– Încotro acum? întrebă Gavin.

– Acasă la mine, zise Sophy, care ar fi preferat să se ducă cu gemenii, iar ultimul loc unde ar fi vrut să ajungă era acasă. Și-ar fi dorit să plece undeva cu Gavin în orele care rămăseseră libere, dar el se îndrepta deja spre cartierul în care se afla casa părinților ei. Sophy își aruncă o privire în oglinda din mașină. Arăta cu totul diferit de cea care plecase cu trei săptămâni în urmă.

– Mama este o femeie frumoasă, îl informă ea, la fel și sora mea.

– Nu mai testa terenul, Sophy, îi spuse Gavin.

Și eu sunt frumoasă, își spuse Sophy, pentru că de fiecare dată când se uită la mine, citesc asta în ochii lui.

Nici nu apucară să parcheze mașina, că sora și mama ei, elegante și parfumate ca de obicei, deschiseră ușa, nedumerirea citindu-li-se în priviri.

– Unde sunt copiii? întrebă Sara Wade.

– Au făcut cunoștință cu familia Robinson în parc, le explică Sophy, iar Mary i-a invitat să ia masa cu copiii lor.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Cress privindu-l pe Gavin.

– Acesta este...

– Știu cine este, Sophy, dar de ce nu ne-ai spus pentru cine lucrezi?

– Nici nu m-ați întrebat, le răspunse ea.

Sara Wade spuse:

– Noi nu ne-am cunoscut, și-i întinse mâna lui Gavin.

– Eu am așteptat să vă cunosc, zise el cu vocea lui gravă, Sophy mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Sara Wade roși aproape imperceptibil și păru ușor încurcată, așa că-i invită în casă.

Tatăl ei fu uimit să-l vadă pe Gavin Tighe, dar nu mai mică îi fu surpriza când își văzu fiica. Robin, soțul lui Cress, avu o reacție foarte spontană exprimându-și uimirea pentru felul în care arăta Sophy.

Cress îi aruncă o privire dojenitoare și-l prezentă pe Gavin tatălui ei.

– Sophy n-a spus pentru cine lucrează, și nu e de mirare că arată așa de bine. V-a spus Sophy că ne-am mai întâlnit luna trecută? i se adresă ea lui Gavin.

– Desigur.

– Sophy stătea undeva, mai în spate, pentru că-și turnase vinul în poală, știți cum este ea, cam neîndemânatică. Are două mâini stângi, cum spunem noi.

– N-am știut, zise Gavin, Sophy mi-a lăsat impresia unei tinere normale din toate punctele de vedere, zise el privind-o amuzat.

Sophy simți privirea prin care el voia s-o încurajeze și îndreptându-se spre masă luă o carafă stil georgian, care era mândria Sarei Wade, și zâmbi când văzu cum aceasta tresare.

– Este frumoasă, domnule Tighe, am văzut că aveți și dumneavoastră una la fel.

– Da, zise Gavin, iar Sophy își asigură mama:

– N-o s-o scap. Mi-am pus lentilele de contact așa că nu mai este nici un pericol.

– Oare? zise Cress, iar Sara aşteptă ca Sophy să lase jos carafa, apoi le spuse că masa era pregătită, invitând-o pe Sophy s-o ajute să servească.

Cress nu intră în bucătărie. Ea îi oferi o băutură lui Gavin, iar Sophy îşi urmă mama.

– Cum ai obţinut această slujbă, Sophy?

– Am citit un anunţ în ziar.

Sara Wade care nu fusese anunţată decât de vizita celor doi copii, pregătise ceva destul de simplu, miel cu mazăre şi cartofi cu mentă, urmaţi de plăcintă cu mere. Dar când cu o oră în urmă Cressida o sunase să-i spună că va avea la masă un bărbat cu o avere imensă şi că ea şi soţul ei vor veni să vadă despre ce era vorba, Sara pregătise repede un muşchi Stroganoff, iar Gilbert scosese nişte sticle de vin foarte vechi. Vizita neaşteptată a Sophyei, mai ales în acea companie, îi aruncă într-o stare de totală confuzie.

– De ce nu mi-ai spus că doamna Greenhaugh este doar menajera acestui domn?

– Eşti sigură că n-am făcut-o? Poate n-ai ascultat la ce-ţi spuneam, s-a mai întâmplat asta.

Acesta era adevărul, familia nu prea asculta spusele ei. Dar de data asta, Sara Wade avea în faţă o tânără graţioasă, strălucitoare, căci ceva, o schimbare extraordinară se petrecuse cu Sophy de la plecarea de acasă.

Masa se transformă într-un eveniment special. Gilbert Wade bău câteva pahare din acel vin vechi și se bucură de prezența unui musafir de talia lui Gavin Tighe. Sophy îi surprinse însă în repetate rânduri privind-o, și se simți pentru prima oară egala surorii sale. Când, după masă, Sophy se duse în camera ei să ia niște casete, Cress veni după ea.

– Ai știut că vei lucra pentru el, atunci când l-ai văzut prima oară?

– Nu avusese loc interviul atunci, zise Sophy.

– Dar știai că o vei face și n-ai suflat o vorbă! E un tip extraordinar! Cress se întinse pe pat. Se vede că te-a făcut femeie, ești foarte schimbată, Sophy. Cum este tipul ca amant?

Sophy roși de indignare.

– Hai, spune, te-a luat pe sus? Sau i-ai cedat de bunăvoie? Cred că da, imediat ce l-ai cunoscut! Mai erai virgină? Peter n-a îndrăznit... Nu te entuziasma prea tare, Sophy, poate că el pare îndrăgostit acum, dar te va trimite înapoi fără nici o remușcare după ce-ți expiră angajamentul. Nu cred c-ar fi bine să te întorci aici și să aștepți toată viața să apară un alt Gavin Tighe...

Capitolul 6

Cressida era geloasă! Sophy nu și-ar fi imaginat o astfel de situație.

– Pe iubita lui o cheamă Judith Gretton.

– Ceea ce dovedește că am avut dreptate când ți-am spus că ești doar o pasiune trecătoare pentru el.

Sophy nu simțea nevoia ca sora ei să sublinieze că o eventuală relație a ei cu Gavin n-ar avea nici un viitor, dar până în acest moment, relația lor fusese foarte plăcută și nu se simțea atinsă de ironia și răutatea surorii sale. Căci Cressida voia s-o rănească, era evident, s-o facă să plângă, să-i strice ziua.

Sophy rămase cu brațele încrucișate, privindu-și cu înțelegere sora.

– Știu toate astea, Cress, dar am avut norocul să găsesc un bărbat pe care-l râvnesc toate femeile.

Cressida se ridică de pe pat și-i spuse cu ură evidentă:

– Întotdeauna ai fost o proastă, Sophy!

– Ai dreptate, Cress, și-mi pare rău că am irosit mult timp, dar de când am plecat de aici, n-am pierdut nici o noapte. De fapt, m-am amuzat la gândul că toată lumea mă credea o insipidă, o frigidă, când eu în realitate eram o femeie foarte sexy.

Cressida începu să se convingă de asta. Nu simțea decât invidie pe dragostea care-i fusese acordată Sophyei și care o făcuse să strălucească astfel. Gândul că Gavin Tighe făcea dragoste cu Sophy o scotea din minți.

– După aventura asta crezi c-o să te mai vrea Peter?

Sophy izbucni în râs.

– Și care ar fi diferența? Peter nu m-a vrut nici înainte.

Cressida îi mai spuse o dată că era o proastă și ieși din încăpere, iar Sophy oftă așezându-se pe pat. O mințise pe sora ei spunându-i că avea o relație fizică cu Gavin când în realitate acesta nici n-o atinsese. Dar o făcuse să se simtă femeie prin vorbele și faptele sale. Dragostea i se citea Sophyei în priviri, tot trupul ei tânjea după Gavin și mângâierile lui. Probabil că el înțele-

sese că Sophy s-a îndrăgostit de el și cândva va face dragoste cu ea, dar asta nu-l va obliga în vreun fel. Știa că o relație între ei n-ar putea să dureze, dar mai știa că ar fi răspuns cu toată dragostea de care era capabilă.

Visele veneau și plecau. Ani de-a rândul ea-l visase pe Peter, dar amintirea lui Gavin n-o va părăsi niciodată.

– Nu te îndrăgosti de el, îi spusese Cressida.

Dar ea o va face. Dacă va face dragoste cu el, iubirea lui va fi pentru ea ca hrana sau apa după care tânjește orice organism viu. Dar ea nu va însemna niciodată ceva pentru el, știa asta.

Își adună în grabă casetele pe care voia să le ia cu sine. Îmbrăcăminte nu avea rost să-și ia, pentru că ceea ce avea ea era atât de demodat.

– Ce faci aici, Sophy? o întrebă mama ei care intrase în cameră.

– Am venit să iau niște casete.

– Stai prea mult aici. Cress și Rob vor să plece. Cum arată casa lui Tighe?

– Este un vechi conac de familie. Cândva a existat acolo și o moară, iar casa este plină de antichități care ți-ar plăcea foarte mult. Sophy începu să descrie obiectele de artă, iar Sara Wade realiză că fiica ei cea

mică era la fel de bine informată ca și cea mare, deși părea cam prostuță. Mai are două case, zise Sophy, una pe Cannock Chase unde se află și fabrica, și un alt conac în Dorset. Este un bărbat bogat. Pare dur la prima vedere, dar copiii îl adoră, la fel și personalul casei. Și cu mine a fost foarte bun. În prima noapte petrecută acolo probabil m-am simțit departe de casă pentru că am avut aceeași manifestare de somnambulism, ca în copilărie. Îți amintești ce făceam când eram mică, nu? Îți imaginezi că nu putea păstra o bonă somnambulă! Dar a fost foarte înțelegător și acum mă simt foarte bine, copiii sunt nemaipomeniți, iar soții Greenhaugh sunt ca a doua familie pentru mine.

– Este un bărbat atrăgător și înțeleg că te-ai îndrăgostit de el, dar nu te lăsa cucerită, nu-ți pierde capul. Peter te-a sunat?

– Nu, Cress mi-a spus că iese cu Anne Marie din nou.

– Trebuia să vină aici, zise Sara. Dar tu când te întorci acasă?

– Peste două săptămâni. Știu că gazonul va trebui tuns până atunci, cred c-ar trebui s-o facă Nick, în lipsa mea.

–—Te vei mai vedea cu Gavin după ce pleci din casa lui?

– Nu cred, dar nu-ți face probleme, sunt conștientă că nu este de nasul meu. Toată lumea mi-a spus asta, dar Cress a făcut-o mai clar ca oricine altcineva.

"Cress s-a comportat ca o ticăloasă, își spuse Sophy, vrea să mă vadă întoarsă aici, și mai ales înfrântă."

Se duseră după gemeni la ora șase. Sophy se înțelegea foarte bine cu familia Robinson, ba chiar mai stătea și cu copiii lor din când în când, pentru ca părinții să poată ieși seara. După o jumătate de oră plecară spre casă.

– Arăți minunat, Sophy, îi spuse stăpâna casei pentru a nu știu câta oară. Dar ea n-o spunea cu invidie deși nu era o femeie frumoasă. Te mai vezi cu Peter Fisher?

– Nu, îi răspunse ea și poate că ar mai fi spus ceva, dar nu mai avu ocazia s-o facă, pentru că Gavin și soțul lui Mary intraseră în bucătărie. Mary și cei trei copii Robinson fură invitați la Witherstone. Sophy simți cum oboseala își spune cuvântul. Tot drumul spre casă gemenii sporovăiră despre noii lor prieteni, iar când ajunseră reluară povestirea pentru domnul și doamna Greenhaugh. Sophy le făcu baie și-i culcă, scurtând povestirea din seara aceea pentru că micuții adormiră imediat.

Când coborî în camera de zi nu-l mai găsi pe Gavin, care se dusese în biroul său unde avea de dat niște telefoane urgente căci lumea îl căutase insistent în timpul zilei. Sophy se întrebă ce reacție avusese Judith, dacă Gavin vorbea cu ea acum, și mai ales ce-i spunea.

– Ți-ai văzut rudele? o întrebă doamna Greenhaugh care avea febră datorată probabil unei gripe pe care se încăpățâna s-o trateze numai cu ceaiuri.

– Da, i-am văzut, a lipsit numai fratele meu. Toți ceilalți arătau destul de bine, așa mi s-a părut. Iar ei la rândul lor s-au arătat impresionați de felul în care m-am schimbat.

Sophy simțea în mod ciudat că abia acum sosise acasă, că acesta era adevăratul ei cămin. Pregăti hainele copiilor pentru ziua următoare deși se simțea obosită, își spălă părul și începu să citească un roman. Gavin, care văzuse lumină în camera de zi, unde se afla Sophy, o invită la o băutură. Ea observă că el nu apucase să-și schimbe hainele, deși era ora unsprezece și părea destul de obosit. Faptul că era îmbrăcată într-un halat de casă o făcu să ezite amintindu-și de capotul care atârna pe ușa băii de la parter și care probabil îi aparținea lui Judith. Sophy își adusese de acasă un halat simplu, albastru, fără nici o urmă de cochetărie.

În cămin ardeau ultimele lemne, iar Gavin turnă whisky în două pahare. Era o scenă foarte casnică, dar Sophy nu se simțea tocmai în largul ei.

– N-a mers totul conform planului tău, Sophy?

– Nu mi-am făcut nici un plan, am vrut doar să-i distrez puțin pe cei mici, să-i fac să se simtă bine și să vadă obiceiuri noi.

– Mă refeream la Peter.

Sophy nu-l întâlnise, dar asta nu mai conta.

– Ai auzit-o pe Mary?

Gavin încuviință.

– Nu sunt prea multe de povestit, începu ea după ce-și făcu curaj cu o înghițitură de whisky. Înainte de a veni aici, ieșeam cu un bărbat care se numește Peter, dar totul s-a terminat.

– Chiar așa?

– Da, dintr-o dată. Cred că din cauza ta.

– Poftim? întrebă Gavin intrigat.

– Peter te admiră. L-ai cunoscut la petrecerea la care i-ai întâlnit și pe Cress și Rob. Mă refer la Peter Fisher, un băiat înalt, robust care lucrează la Swarbrick Engineering, Preston. Visul lui ar fi să lucreze la Tighe Industries. Pe figura lui Gavin nu se citea nimic, dar ea continuă: Ai dat un interviu unei reviste pentru femei, în care spuneai că nici

un bărbat care vrea să aibă o cariera de succes nu trebuie să se încurce cu o femeie tăcută. Acesta este genul meu, nu? De fapt am fost foarte tăcută, încât nimeni nu credea că am ceva în cap. Iar Peter a urmat cuvintele maestrului, cred. N-a mai vrut să se căsătorească cu mine, dar nici nu mi-a spus-o direct.

– Adevărat? N-am crezut că există cineva care să ia drept serioase prostiile pe care le-am spus atunci!

– Și uite că a făcut-o. Nu te-ai întrebat niciodată de ce numele meu n-a fost pe lista doamnei Greenhaugh, cu numele celor care au sunat pentru a lucra aici? Eu n-am văzut anunțul și nu știam că ești în căutare de bonă. Venisem doar să-ți spun că te înșeli în privința femeilor tăcute. L-am auzit pe Peter spunându-i fratelui meu că n-aș putea fi decât o povară pentru el și cariera lui. Am plecat în dimineața aceea fără să spun cuiva unde mă duc. Sophy mai luă o gură de whisky. De fapt, cred că mi-am revenit numai după ce am sărit în lac, căci numai apa rece te poate trezi la realitate. Acum, după ce mă cunoști, mai crezi că aș putea fi o povară pentru el?

– Nici vorbă.

– Ce-ar trebui să fac acum?

– Să-l dai uitării.

Gavin o întoarse spre el și-i mângâie părul care părea să-l asculte și se unduia sub mișcările lui.

– Eu te-aș putea face să-l uiți pe acest Peter.

El o putea face să-și uite și numele. Poate pentru două săptămâni. Dar după aceea?

Cress avea dreptate, la fel și mama ei. Sophy își reveni brusc și se smulse din brațele lui.

– Nu, te rog, nu!

– Nu vrei să-l uiți pe Peter?

Peter? Îl și uitase. Dar Peter putea să revină în viața ei luna următoare, lucru pe care Gavin nu-l putea face.

– Dintotdeauna am fost îndrăgostită de Peter. Te găsesc teribil de atrăgător și sunt sigură că poți avea orice femeie vrei, dar...

– Dar nu și pe tine? Gavin o privea zâmbind. Te cred, Sophy, nu trebuie să pari atât de disperată.

Deci refuzul ei nu conta prea mult. Gavin o făcuse să înțeleagă că era dorită dar existau și alte femei care nu l-ar fi refuzat. Își luă paharul în mână și ceru:

– Mai pot primi unul?

– Sigur că da, dacă simți nevoia să bei, deși cred că ai băut de ajuns.

– Da, ai dreptate, zise ea ridicându-se. Noapte bună, a fost o zi minunată.

Sophy ieși din încăpere, dar dacă Gavin ar fi strigat-o, s-ar fi repezit în brațele lui. Regreta că-l respinsese și probabil regretele n-o vor lăsa să doarmă toată noaptea. Cress ar zâmbi satisfăcută dacă ar ști că Sophy era singură în noaptea aceea din cauza spuselor ei." Întotdeauna ai fost o proastă," își aminti ea vorbele lui Cress și fu de acord cu ea.

Dar a doua zi dimineața Sophy era foarte mândră de sine. Dacă i-ar fi cedat lui Gavin s-ar fi simțit în al nouălea cer dar numai pentru o zi, căci ar fi fost imediat alungată ca biata Eva din Eden. Era mult mai bine și mai sigur cum era acum, în propriul ei pat. Poate Gavin se simțise refuzat din cauza lui Peter."Peter nu s-ar mai uita la tine" îi spusese atotștiutoarea ei soră." Te înșeli, dragă surioară, își spuse Sophy, când voi veni acasă se vor schimba multe lucruri și în primul rând se va schimba felul în care mă vor privi bărbații, începând cu Peter".

Copiii dormeau încă, așa că Sophy coborî la bucătărie să bea o cafea. În fiecare dimineață, doamna Greenhaugh era deja în bucătărie la ora aceasta, dar astăzi nu se afla decât soțul ei acolo.

– Am vrut să te trezesc, Sophy, îi spuse el, nu cred că Amy ar trebui să se dea jos din pat, nu-mi place cum arată.

Doamna Greenhaugh era îmbujorată din cauza febrei, dar și furioasă că tocmai ea se îmbolnăvise.

– Important este acum să n-o dai întregii case, zise Sophy, și de aceea nu vei coborî din pat până la însănătoșire.

– Nu vreau să las povara casei asupra ta, zise doamna Greenhaugh care se simțea vinovată. Dar dacă domnul Gavin va pleca pentru toată săptămâna în Midlands, totul va fi mai ușor.

Sophy oftă întristată, auzind că Gavin va fi departe de ea toată săptămâna. Se obișnuise prea mult cu el.

– Voi chema doctorul, chiar acum, zise ea în ciuda protestelor doamnei Greenhaugh. Iar eu mă voi descurca singură cu casa și cu copiii, sunt sigură că ei vor înțelege situația.

– Bine, doar pentru o zi sau două, fu doamna Greenhaugh de acord.

Doctorul era un individ scund care arăta mai degrabă a fermier, și de cum o văzu pe bolnavă, decise că nu era vorba decât de o gripă care necesita medicamente și repaos la pat.

Copiii se întristară auzind că doamna Greenhaugh era bolnavă și promiseră să fie foarte ascultători cu

soțul acesteia și cu Sophy. De fapt, ei se uitau întrebător la Gavin, sperând că nu se va îmbolnăvi și el, stâlpul casei.

– Dacă vei avea nevoie de ajutor, Sophy, îi spuse el pe când ea-l conducea spre garaj, sun-o pe secretara mea. Găsești numărul pe birou. Îți va trimite o asistentă și va lua legătura imediat cu mine. Iar Tom îți va face aprovizionarea.

– De parcă aș avea un batalion de hrănit...

Cum s-ar schimba viața acestei familii dacă Gavin s-ar căsători cu Judith? se întrebă Sophy. Probabil că ar apărea foarte mult personal de serviciu, căci acesteia îi plăcea să dea ordine.

Gavin își luă rămas bun de la toți, o luă în brațe pe Felicity și îl ciufuli pe Charles, lui Sophy îi spuse să aibă grijă de ea, apoi se urcă în Mercedesul său și plecă.

Sophy se gândi că era un bărbat sofisticat, frumos, deștept și cu bani. Era greu de crezut că femeile nu roiau în jurul lui... "Chiar dacă se va căsători cu Judith, a considerat că poate să încerce, eu mă aflam aici la îndemână..." Sophy se simți cuprinsă de frisoane iar Charles, care era lângă ea, îi luă mâna și o întrebă:

– Te simți rău, Sophy? Sper să nu te îmbolnăvești și tu!

– Nu, Charles, fii liniștit, sunt o fată foarte puternică și rezistentă!

Plecarea lui Gavin îi lăsă un gol în suflet. Chiar atunci când lipsea de acasă noaptea, Sophy știa că a doua zi el va veni, dar acum zilele treceau una după alta și deși erau numai șase la număr până la sosirea lui, păreau că nu se mai termină. Muncea foarte mult iar gemenii nu-i făceau probleme, poate și pentru faptul că se simțeau vinovați de boala doamnei Greenhaugh pe care o bănuiau de pojarul pe care-l aduseseră ei de la școală. Sophy o numi pe Felicity responsabilă cu administrarea medicamentelor și fetița reuși s-o facă pe doamna Greenhaugh să le ia, cu toate că aceasta n-o făcea fără strâmbăturile de rigoare.

Gavin sună luni seara, iar Felicity care răspunse i-o dădu imediat pe Sophy, spunându-i:

– Este doar unchiul Gavin.

Fu o discuție scurtă, prin care el voia să se asigure că Sophy se descurca, apoi discută cu gemenii, dar numai auzul vocii lui o făcu să se înfioare, așa cum o făcuse și mirosul parfumului lui. După ce vorbi cu el, Sophy se duse în baia lui unde desfăcu sticla de aftershave și mirosi o secundă. I se păru că pentru un

moment îl simte pe Gavin mai aproape. Casa părea goală fără el deși ei îi plăcea să fie cu gemenii și să aibă grijă de ei, dar era casa lui, așa că orice atingea, purta pecetea lui.

Miercurea era ziua în care doamna Greenhaugh schimba așternuturile iar Sophy avu ocazia să intre pentru prima oară în dormitorul lui Gavin. Și întrucât domnul Greenhaugh luase copiii în grădină, Sophy avu curaj să intre în încăperea alăturată unde ei îi spuseseră că dormea Judith când rămânea peste noapte. Din câte știa ea, Judith nu mai rămăsese acolo în ultimele două săptămâni, dar camera ei fiind departe de acest loc, nu putea fi sigură. Camera era într-o stare perfectă de curățenie, cearșafurile erau curate iar Sophy și-o imagină pe Judith așezată în fața oglinzii, periindu-și minunatu-i păr. Se întoarse apoi în camera lui Gavin și-și îngropă obrazul în pernele lui. Zilele ei în aceasta casă erau numărate. Închise ochii, cu fața îngropată în pernă, iar dorința se ivi atunci, primitivă și dureroasă, o forță care o luă pe sus ca o furtună. Gemu și aruncă perna. La naiba cu Cress! Știa acum care va fi prețul pe care va trebui să-l plătească dar îl dorea prea mult, încât nimic altceva nu mai conta. Dacă se va mai ivi ocazia, nu-l va mai refuza.

Doamna Greenhaugh se simțea mai bine, începuse să părăsească patul, hotărâtă ca sâmbătă, la sosirea lui Gavin, să-l întâmpine în holul de la intrare.

Gavin suna în fiecare seară, schimba cu ea câteva cuvinte, apoi vorbea cu gemenii. Fără să-și dea seama, vineri seara Sophy îi spuse că-i simțea lipsa.

În timpul săptămânii primise câteva telefoane de acasă. Primul fusese de la Nicholas:

– Ce naiba se întâmplă, Sophy? Mi-au spus că lucrezi pentru Gavin Tighe!

– Este adevărat!

– Și de ce ai ținut secret? Nicholas îi spuse ce auzise de la familia lor, despre felul în care se schimbase ea. Sophy care aștepta telefonul lui Gavin, scurtă convorbirea:

– Trebuie să închid acum, Nicholas, așteptăm un telefon. Nu-ți face probleme din cauza mea, slujba este minunată și mă simt foarte bine aici.

– Cine a fost? o întrebă Felicity.

– Fratele meu, Nicholas.

Felicity avu o mină dezamăgită.

Și mama ei o sună vrând să știe ce face, cum se descurcă, părând mai interesată ca niciodată de soarta fiicei sale.

Se apropia și ora la care Gavin își anunțase sosirea.

– Le va aduce daruri celor mici, îi șopti doamna Greenhaugh, așa face întotdeauna.

Dar ei nu darurile le așteptau cu atâta nerăbdare, ci pe el. La fel doamna Greenhaugh și soțul ei, iar Sophy ar fi murit de rușine dacă menajera ar fi intuit ce cadou aștepta ea de la el...

Aranjară masa în sufragerie iar Sophy își schimbă fusta de jeans cu o pereche de pantaloni negri și o bluză de mătase. Se machie puțin, încălță o pereche de sandale cu tocul înalt, se parfumă și începu să-l aștepte împreună cu copiii. Nicicând nu se simțise mai fericită. Viața i se părea perfectă acum când știa că el va veni. Când copiii vor fugi în brațele lui, va face și ea la fel.

Sophy auzi mașina. Charles care alergase la fereastră exclamă:

– O, a venit și ea! Poate nu va rămâne!

Sophy se duse și ea la fereastră. Gavin coborâse din mașină și-i întinsese mâna lui Judith care coborî ca o prințesă. Apoi, el luă valizele dintre care una era probabil a ei. Deci Judith fusese cu el toată săptămâna și de acum va sta aici. Sophy simți că pământul îi fuge de sub picioare și vorbele surorii sale începură să-i răsune în minte:

"Mereu ai fost o proastă, Sophy! Proastă! Proastă!"

Capitolul 7

Toată ziua Sophy se gândise la sosirea lui Gavin, ignorând faptul că Judith era o realitate în viața lui. Când intrară în holul cel mare, Sophy parcă văzu o scenă de basm: bărbatul era înalt, puternic, femeia blondă și frumoasă, copiii alergau spre ei... iar ea era o intrusă ca întotdeauna.

Judith îi îmbrățișă pe cei mici apoi o privi de sus pe Sophy și remarcă:

– Văd că-ți prieste aerul de aici! Ai înflorit!

Gavin o privi și el. Ea nu mai era o surpriză pentru el, știa cum începuse să se schimbe încă de la sosirea în casa lui. Gavin îi zâmbi întrebând-o:

– Au fost probleme?

– Nici una. Numai că abia așteptase ca el s-o îmbrățișeze așa cum făcuse la plecare.

– Biata doamnă Greenhaugh, îi spuse Judith acesteia, cred că a fost o săptămână cumplită pentru tine! Trebuia să aduci o asistentă. Cum s-a descurcat bona cu toată casa? Cred că a fost un calvar!

– S-a descurcat de minune, ne-a îngrijit pe toți cu mult devotament. Iar masa este gata imediat ce veți dori să mâncați.

Copiii fugiră după Gavin pentru a-și primi darurile, doamna Greenhaugh se duse la bucătărie, iar Judith, dezbrăcându-și haina, i-o întinse lui Sophy.

– Pune-o în dulap.

Sophy făcu ce i se spusese, conștientă că astfel i se reamintea rolul ei în această casă. Apoi o urmări pe Judith care urcă probabil în camera alăturată celei a lui Gavin. De acum îi era foarte clar că Judith va veghea ca ea să stea departe de el. De aceea se duse direct la bucătărie unde doamna Greenhaugh, care deschidea ușa cuptorului, îi spuse că se simțea foarte obosită.

– Cei doi vor mânca alături de noi la masă, sau va trebui să le duc mâncarea în cameră? o întrebă Sophy.

– Mă simt cam obosită, spuse doamna Greenhaugh în loc de răspuns. Eu o să mănânc aici cu Tom, dar copiilor le-am promis deja... Judith era un musafir neașteptat, care le zădărnicise planurile.

– Judith lucrează undeva? întrebă Sophy, iar doamna Greenhaugh ridică din umeri.

– Tatăl ei este foarte bogat; nu așa ca domnul Gavin, dar oricum... Se pare că lucrează pentru el, deși este liberă tot timpul și în ultimele șase luni a fost peste tot cu domnul Gavin.

– Deci este ceva serios, nu? Sophy încerca să pară doar curioasă. V-ar plăcea să se însoare cu ea?

– Dacă dânsul o place trebuie să ne placă și nouă. El a avut întotdeauna fete frumoase, dar ea este cea mai grozavă.

– Așa e, zise Sophy.

– Sophy, mă ajuți să mă îmbrac? întrebă Felicity care intrase în bucătărie cu o cutie mare în brațe. Nu vreau să mă ajute ea.

Gavin îi adusese lui Felicity un costum de țigancă, roșu cu verde, cu un bolero mic de catifea neagră. Costumul avea o mulțime de lanțuri și medalioane.

Probabil Judith se oferise s-o ajute pe Felicity și fusese respinsă.

– Am venit aici să ți-l arăt ție și doamnei Greenhaugh, zise Felicity.

– Astfel îmbrăcată ne poți ghici viitorul, zise doamna Greenhaugh.

– Ce a primit Charles? o întrebă Sophy.

– Un zmeu.

– Dacă mâine va bate vântul vom merge să-l înălțăm pe deal.

Sophy îi hrăni pe copii care erau entuziasmați de darurile primite și prea obosiți pentru ca să se mai poată înțelege cineva cu ei. Judith coborî să vadă cum merg lucrurile, iar când urcă scara spre camera ei, îi spuse lui Sophy:

– Îmi place că te ocupi de micuți, dar nu-ți face iluzii că te vom chema și vacanța viitoare, pentru că atunci eu voi alege bona. Apoi se întoarse pentru că auzise glasul lui Gavin. Se așezară la masă, iar Gavin fu chemat la telefon, timp în care Judith luă un aer plictisit așteptând întoarcerea lui. Când în sfârșit acesta se întoarse, Judith păru că revine la viață. Sophy le spuse:

– Cred că este timpul să vă spunem noapte bună.

Judith o privi de parcă ar fi vrut să spună că era de mult momentul să se retragă. Sophy duse copiii în camera lor, spunându-și că acesta îi era locul, alături de ei, iar dragostea care începuse să se contureze pentru Gavin trebuia să se stingă imediat dacă ea mai avea vreo urmă de mândrie. În seara aceea nu-i mai văzu pe

Gavin sau pe Judith. Își spuse că făcuse foarte bine că nu-i acceptase avansurile pentru că oricum, el ar fi plecat în călătorie cu Judith iar acum tot cu ea ar fi fost. Nu avea rost să se lase umilită. Simțea însă o amărăciune explicabilă de altfel, pentru că un bărbat îi făcuse avansuri iar ea era conștientă că o făcuse din milă, nu din pasiune.

Sophy se pregăti de culcare dar somnul refuză s-o cuprindă, așa că rămase cu ochii larg deschiși câtva timp. Fusese un copil singuratic căruia nu i se arătase dragoste iar acum era la fel de singură și dezolată și se temea să nu aibă din nou manifestări de somnambulism și să ajungă în camera lui Gavin, pe care acum o împărțea probabil cu Judith.

Își puse un scaun lângă pat pentru ca să se împiedice de el dacă ar vrea să pornească în somn. Se trezi dimineața și se grăbi să coboare la bucătărie pentru că era rândul ei să se ocupe de micul dejun. Dar constată cu uimire că Gavin se afla deja acolo, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, discutând cu soțul doamnei Greenhaugh. Sophy nu se aștepta să-l găsească acolo, atât de devreme. Fu șocată și trebui să tragă aer în piept înainte de a-i răspunde la salut. Gavin goli ceașca de cafea și se ridică.

– Sunt gata de plecare, spuse el.

– Dar este duminică, nu se lucrează!

– În unele situații se fac excepții, Sophy.

– Judith vrea să-i duc cafeaua în cameră? îl întrebă ea.

– Nu, dacă o să vrea cafea o să coboare.

Sophy așeză masa pentru micul dejun, spălă și hrăni copiii, apoi îi trimise la joacă în grădină unde Tom urma să-i ajute la asamblarea zmeului.

Între timp apăru și doamna Greenhaugh, iar Sophy se duse în salon să adune ceștile din care băuseră Gavin și Judith cu o seară înainte. Ea observă care fusese ceașca lui Judith după urma de ruj roz lăsată pe margine și se gândi dintr-o dată disperată că o aștepta o zi întreagă sub supravegherea lui Judith, simțind c-o lasă puterile. Nu dormise deloc.

Judith apăru îmbrăcată în chimonoul cu maci și i se adresă cu un zâmbet:

– Ai ajutat-o pe doamna Greenhaugh? Nu arată prea bine săraca, nu știu de ce-i mai păstrează Gavin aici pe soții Greenhaugh, sunt prea bătrâni!

Sophy zâmbi la gândul că dacă Judith își închipuia că va veni aici ca doamnă în casă și-l va convinge pe Gavin să renunțe la serviciile soților Greenhaugh se înșela amarnic, și nu-l cunoștea deloc.

– Și copiii? întrebă Sophy, poate veți vrea să stea la școală pe timpul vacanțelor.

– Nu, zise Judith, mie îmi plac copiii.

Asta nu mai contează, își spuse Sophy, pentru că Gavin va veghea oricum ca ei să nu fie afectați.

– Sophy, zise Judith dintr-o dată, îmi pare rău pentru ce ți-am spus aseară, dar te-ai schimbat foarte mult în ultimul timp. Cred că-ți imaginezi de ce am reacționat așa. Știi că este de ajuns ca Gavin să intre într-o încăpere, că ochii tuturor femeilor se opresc asupra lui. Nu este vina ta că el te place. Am înțeles între timp că nu ai făcut nimic pentru a-i atrage atenția, așa că-mi cer scuze.

– Nici o problemă, zise Sophy. Asta însemna că dacă Judith și-a reconsiderat poziția, o va primi și în vacanța următoare să lucreze aici, ceea ce va fi bine, dacă ea va putea să suporte atmosfera.

– Sophy, ai un musafir, se auzi vocea doamnei Greenhaugh care deschise ușa bucătăriei și în spatele ei Sophy își văzu fratele.

– Ce te aduce aici, Nicholas întrebă ea, mândră de felul în care arăta fratele ei. Apoi, se întoarse către Judith și doamna Greenhaugh; el este fratele meu, Nicholas.

– Rămâneți la prânz? îl întrebă doamna Greenhaugh, iar el îi spuse cu regret:

– Cu dragă inimă aș fi rămas, dar trebuie să mă întorc la serviciu, mi-am luat câteva ore libere pentru a vedea ce face Sophy.

Judith începu să râdă:

– Sophy face mai bine ca de obicei, copiii o adoră, iar ea s-a ocupat de treburile casei cu succes toată săptămâna. Iar acum, servește-ți fratele cu un sherry, Sophy, mai zise ea și plecă.

Nicholas închise ușa după Judith și doamna Greenhaugh.

– Omul ăsta are harem? Da, sigur că vreau un sherry!

– Nu fi obraznic, Nicholas. Eu sunt bona iar cealaltă este iubita lui. Se va căsători cu ea. Iar acum, spune-mi, ce te-a adus tocmai aici?

– Tu, Sophy. Nu te-am văzut duminica trecută iar ceilalți mi-au spus că te-ai schimbat foarte mult, așa că mi-am spus că este mai bine să constat singur. Cress îți transmite dragostea ei.

Sophy zâmbi neîncrezătoare:

– Chiar așa?

– Sophy, tu știi că pe Cress a răsfățat-o toată lumea și vrea să fie considerată frumoasa familiei; cu toate astea ține la tine.

Sophy își spuse că, în mod sigur Nicholas n-o va preveni în privința lui Gavin, acum după ce-o văzuse pe Judith.

– Spune-mi, Sophy, ce te-a făcut să pleci de acasă să-ți cauți o slujbă? o întrebă Nicholas.

Sophy nu răspunse imediat.

– După ce l-am auzit pe Peter spunându-ți că nu știe cum s-o rupă cu mine. Am văzut anunțul în ziar și m-am prezentat la interviu.

Nicholas își mușcă buzele.

– Biata de tine! Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară! zise Sophy și-i puse o mână pe umăr. Mi-a făcut bine venirea aici, m-a ajutat să mă maturizez. M-am ocupat de casa asta și n-am spart nici măcar o ceașcă. Iar dactilografia mea a devenit mai rapidă. Am condus destul de mult și mi-a plăcut asta. Iar acum du-te acasă și transmite-le tuturor dragostea mea.

– Chiar și lui Cress?

– Desigur.

– Dar lui Peter?

– Ce este cu Peter? întrebă ea zâmbind, iar Nicholas se gândi că va face cumva pentru ca ei doi să fie iar împreună.

Sophy se duse în grădină să caute copiii și văzu zmeul multicolor întins pe iarbă. Tom îi ajutase să-l ridice dar nu bătea prea tare vântul, așa că acesta nu rezistase prea mult și căzuse.

Când o văzu venind, Charles fugi spre ea. Sophy își spuse că dacă și Gavin ar fi fost cu ei, ridicarea zmeului ar fi fost un prilej de mare bucurie.

– Mi-aș dori să vină și unchiul Gavin, zise Charles.

– A trebuit să se ducă la lucru, le explică Sophy.

– Iar ea a rămas aici și când va veni unchiul probabil vor pleca împreună.

Unde se duceau nu mai era problema ei, așa că nu mai zise nimic. Între timp copiii înțeleseră că din cauza vântului care se încăpățâna să nu bată nu puteau ridica zmeul și renunțară, întorcându-se acasă. Judith îi aștepta în grădină.

– Copii, le spuse ea, mă duc la fabrică să-l iau pe Gavin. Cum s-a ridicat zmeul?

– Destul de bine, dar n-a prea fost vântul puternic.

Copiii porniră spre casă, iar Judith îi făcu semn lui Sophy să mai stea, așa că ea nu avu încotro. Nu-i făcea plăcere să stea de vorbă cu Judith pentru că ea nu-i spunea niciodată lucruri bune.

– Sophy, am discutat cu fratele tău după ce ai plecat și mi-a vorbit despre somnambulismul tău.

Sophy roși. Ea îi spusese mamei sale despre ce se întâmplase atunci, în prima noapte. Familia discutase problema și Nick își închipuise că și Judith știa. Dar nu era așa și Judith o privea suspicioasă.

– Cred că nu știi unde te duci când pornești la miezul nopții, îmbrăcată în cămașă de noapte. Dar nu-ți face probleme, mai ai doar o săptămână de stat aici, sper că nu ți se întâmplă asta mereu?

– Tocmai asta este problema cu somnambulismul, pleci dar nu știi unde ajungi...

Judith râse ca de o glumă bună apoi îi spuse ce băiat drăguț este fratele ei și o întrebă cu ce se ocupă, iar când află că acesta este avocat, spuse că este bine să ai și așa ceva în familie. Dar din privirile pe care i le arunca Judith, Sophy înțelese că nu avea cum să-i înlăture suspiciunile și că aceasta n-o va accepta niciodată. De fapt, nici nu-mi pasă, își spuse Sophy după ce se gândi că nu va avea de ce să-i pară rău când se va sfârși vacanța copiilor. Nimeni n-o va opri să păstreze legătura cu copiii sau cu soții Greenhaugh. Sophy începu să-și facă planuri pentru săptămânile care urmau. Spera că mama și sora ei o vor lăsa să le ajute la magazin, și că va putea învăța de la ele; iar viața ei socială se va îmbunătăți, va căuta să iasă cât mai mult, să-și facă prieteni.

Într-un fel sau altul se întorcea la Peter, deși acesta continua să iasă cu Marie Anne. Nu trecuse decât o lună de când ea îl găsea cel mai grozav bărbat și-și aminti de el ascultându-l pe Neil Diamond, care cânta Summer Love, în timp ce copiii urmăreau o emisiune la televizor. Amintirile reveniră cu putere, iar chipul lui Peter îi apăru tot mai viu în fața ochilor. Ar fi fost ciudat să nu și-l poată aminti după doar patru săptămâni, deși acum nu mai simțea nici un fel de durere. Dar nici bucurie. Nu mai tânjea după apropierea lui, nu-l mai dorea cu disperare.

Sună telefonul și se ridică să răspundă, cu toate că nu auzea mare lucru din cauza vocii lui Neil Diamond, dar când auzi glasul lui Peter nu putu să nu-i spună:

– Peter! Tocmai la tine mă gândeam!

– Adevărat? Sophy, tocmai am discutat cu Nicholas. Mi-a spus că ne-ai auzit vorbind în acea duminică.

– Da.

– Aș putea să te văd în seara asta?

Sophy se gândi că ar fi bine să-l vadă, să iasă din starea în care intrase de la sosirea lui Judith. Pe fata asta o considera capabilă să-i submineze încrederea în sine, lucru pe care câteva ore petrecute cu Peter l-ar diminua.

– Aș putea veni să te iau într-o oră, Sophy, spune-mi doar unde trebuie să vin. Până acum el nu mai dăduse vreodată semne de nerăbdare.

– Știi unde mă aflu?

– Da, mi-a spus Nicholas. Vin acolo într-o oră, Sophy.

Ea puse receptorul în furcă iar Felicity, care ascultase discuția, o întrebă:

– Ăsta era telefonul pe care-l aștepți de atâta vreme?

– Da, admise Sophy. Mă duc s-o rog pe doamna Greenhaugh să se ocupe de voi în seara asta.

Doamna Greenhaugh se arătă chiar încântată că Sophy își lua o seară liberă, ba chiar îi dădu și o cheie în cazul în care întârzia prea mult.

Peter vine până aici după mine, își spuse ea fericită, privindu-se în oglindă. Își fardă obrajii, aplică niște rimel și o umbră de fard pe pleoape pentru a face ca ochii ei să arate mai strălucitori. Se îmbrăcă în pantaloni, bluză de mătase și sandale cu tocuri înalte. Curând apăru și Peter. Îi simțise lipsa așa că-l îmbrățișă ca pe un prieten drag. Peter îi spuse că arată extraordinar, de fapt, toate cunoștințele lor îi vorbiseră despre schimbarea care se produsese cu Sophy.

– Ai vrea să-ți fac un tur al casei Tighe? Ești un mare admirator al lui.

– Nu, Sophy, aș vrea să ieșim cât mai repede de aici.

Peter nu-și lua ochii de la ea. Sophy era complet schimbată. Era frumos și discret machiată, îmbrăcată cu bun gust, părul îi era frumos aranjat. Dar adevărata schimbare se petrecuse în sufletul ei și tocmai despre asta ar fi vrut el să afle mai multe.

– Cum ai obținut slujba asta, Sophy?

– Cu puțin noroc.

El începu să-i spună cât de rău îi părea că ea auzise discuția lui cu Nick, iar Sophy își închipui că el va încerca să-i explice că trăsese o concluzie pripită, că nu avusese intenția s-o rupă cu ea, așa că-l întrerupse.

– Am auzit că te vezi din nou cu Marie Anne.

– Da, ne-am văzut o singură dată. Dar de unde ai aflat?

– Cress mi-a spus, dar a făcut-o în ideea că îl consideră pe Gavin nu numai angajatorul ci și amantul meu.

După ce rosti aceste vorbe Sophy realiză că n-ar fi trebuit s-o facă, dar răul se produsese deja.

– Și chiar așa este, Sophy? Fii sinceră!

– Dacă ar fi încercat și a doua oară sigur ar fi avut o șansă. Sophy mai credea că dacă ea ar fi cedat n-ar mai fi apărut Judith. Dar acestea erau lucruri pe care nu era dispusă să le mărturisească nimănui. Privindu-l

pe Peter constată că era foarte intrigat, dar și fascinat de ea. O privea de parcă abia acum începea s-o cunoască. Acum și lui îi era clar că ea putea să fascineze un bărbat ca Tighe. Privind cum pe sub bluza de mătase i se conturau sânii, el se întrebă cum de nu observase până acum că ochii ei erau verzi, cu irizații aurii.

Se învârtiră cu mașina pentru a găsi un loc de parcare la restaurantul în care o dusese Gavin pe ea, dar Sophy sugeră restaurantul chinezesc din apropiere. Mâncară cu poftă, băură, iar Sophy vorbi mult, flirtă și păru că se simte foarte bine, ceea ce-l făcu pe Peter să remarce:

– Chiar și culoarea ochilor ți s-a schimbat, Sophy!

– Cred că nu te-a interesat niciodată s-o afli! îi reproșă ea dar fără să insiste. Sophy continua să-i zâmbească pentru că nu de mult îl iubise și-și dorise să facă dragoste cu el. Era conștientă de felul în care se comporta. În mașină își așeză capul pe umărul lui, iar când mașina o luă pe un drum lăturalnic, se lipi toată de el.

– Ești frumoasă, Sophy, zise el și o sărută. Ea știa că nu acesta era momentul indicat dar îl înlănțui ca o liană. Dar imediat ce văzu că Peter este robit de pasiune, ea i se desprinse din brațe și-i spuse:

– Peter, este prea târziu, am promis că mă întorc pe la unsprezece. Dar de săptămâna viitoare mă întorc acasă, ne-am putea întâlni luni seara.

– Bine, Sophy, cum dorești, îi spuse el, eliberând-o nu fără regret. Peter o mai sărută o dată și plecă.

Sophy avea cheia dată de doamna Greenhaugh și imediat ce descuie văzu că în holul de la intrare ardea lumina. Gavin deschise imediat ușa de la birou. Sophy își imagină că rujul i se întinsese pe față că părul îi era ciufulit și nu voia să fie văzută astfel tocmai de el. Dar nu avea cum să-l evite.

– Ai petrecut o seară plăcută? o întrebă el.

– Da, mulțumesc, foarte plăcută.

– Sper că nu s-a terminat cu un viol?

– O, nu! Sophy îngheță când lăsând privirea în jos observă că bluza îi era desfăcută până în talie.

– Văd că fost o revedere furtunoasă, ar fi mai bine să-ți închei nasturii până nu apare doamna Greenhaugh!

Capitolul 8

– Ai avut o seară frumoasă? o întrebă și Felicity de cum se trezi.

– Grozavă, îi spuse Sophy, apoi văzând că vrea să se îmbrace tot cu costumul de țigancă adus de Gavin, care se cam murdărise, îi spuse: Iubito, astăzi vei îmbrăca jeanșii, este o zi normală de lucru, gata cu distracția!

Apoi, duse costumul la baie pentru a-l spăla de mână. Trecând prin bucătărie observă că Gavin luase micul dejun și se bucură că plecase pentru că după seara trecută nu se grăbea să dea ochii cu el. Pe Judith n-o văzuse, dar asta nu însemna că nu se mai afla în casă pentru că se scula mai târziu dimineața.

– Te-ai distrat bine cu iubitul tău? o întrebă și doamna Greenhaugh.

– Da, foarte bine, zise Sophy, vrând să precizeze că între ea și Peter nu mai era nici o relație. Judith este în camera ei?

– Nu, dar se va întoarce destul de repede. Domnul Gavin a plecat foarte devreme, s-a întâmplat ceva la fabrică.

– Sper că nu este ceva grav, zise Sophy și începu să spele costumul lui Felicity.

– Ești cam tăcută astăzi, Sophy, remarcă doamna Greenhaugh. Casa va fi altfel după plecarea ta și a copiilor. Ai fost o fată de nădejde, Sophy, îmi pare rău că te vom pierde.

– Și eu vă voi simți lipsa, zise Sophy care știa că nu mai avea la ce să viseze de acum înainte și că o așteptau numai zile cenușii.

Duse copiii la o plimbare pe lacul Windermere și, ca niciodată, Sophy deveni foarte conștientă de trecerea timpului. De fapt, știuse de la început că slujba era temporară. De acum începuse parcă să măsoare clipele care se scurgeau ca marcate de un ceasornic interior. Era ultima zi de luni pe care avea s-o petreacă aici, ultimele povești pe care să le spună copiilor. Seara, Felicity o luă de gât și o întrebă:

– Acum ești fericită, Sophy? Nu mai trebuie să aștepți telefoanele lui.

Dar ea încetase de câtva timp să-i aștepte telefoanele. Peter promisese c-o va suna, dar acum ea nu-și va mai ține respirația la auzul telefonului. Va trebui să mă conving că sunt fericită și fără Peter, își spuse ea și ieși zâmbind din camera copiilor. Gavin era așezat pe hol într-un fotoliu. Când îl văzu, îi pieri zâmbetul.

– Nu vreau să fiu eu cel care-ți fură zâmbetul, Sophy, zise el, mă bucur și eu dacă văd pe cineva fericit.

El intră în camera copiilor să le spună noapte bună, iar aceștia îi povestiră tot ce făcuseră peste zi, mai ales excursia pe lacul Windermere. Sophy începu să-și facă probleme căci nu știa dacă să-și ceară scuze pentru că intrase cam răvășită în casă noaptea trecută. Dar mai ales ar fi vrut să-i spună: "Îți vine să crezi că Peter nu este dragostea vieții mele?" Dar când îl văzu ieșind din camera micuților preferă să-l întrebe dacă are ceva de dactilografiat, atât.

– Da, ar fi ceva, zise el și Sophy îl urmă în birou. Doamna Greenhaugh mi-a spus că ai avut probleme la fabrică.

– Poftim? zise Gavin ridicând încruntat ochii din hârtiile sale. A, n-a fost mare lucru. Te rog dactilografiază-mi astea, spuse el întinzându-i un teanc de hârtii.

Sophy le studie mai întâi, căci nu-i era prea ușor să dactilografieze niște cifre care pentru ea nu însemnau nimic.

Dar tocmai atunci sună telefonul, iar Gavin care răspunsese îi întinse receptorul.

– Este pentru tine, Sophy, mama ta.

Mama ei o sunase pentru a-i spune cât de mulțumită era că reluase relația cu Peter.

– Ai fost uimită de vizita lui Nicholas? o întrebă mama ei.

– Da, a fost o surpriză plăcută, admise Sophy.

– El ne-a povestit și despre discuția pe care a avut-o mai apoi cu Judith. I s-a părut o fată foarte drăguță, care ține la tine.

– Mamă, te rog să mă scuzi acum, dar nu mai pot sta de vorbă, am de terminat niște materiale, mai vorbim la sfârșitul săptămânii când voi veni acasă.

Nici nu apucă să-și reia locul în fața mașinii de scris că telefonul sună din nou; de data asta era Peter.

– Nici nu știi cum număr orele până când ne vom revedea, Sophy. El o invită la o petrecere organizată de colegi, apoi îi vorbi despre un film bun care rula în oraș. Discutară despre programele pe care urmau să și le facă împreună dar la un moment dat Sophy observă că Gavin începuse să-și piardă răbdarea și bătea cu degetele în birou.

– Trebuie să închid acum, îi spuse ea.

– Te mai sun și mâine, zise Peter.

– Scuze, îi spuse ea lui Gavin după ce închise telefonul, atât Peter cât și mama erau dornici de vorbă, ca niciodată.

– Mai aștepți vreun telefon?

– Nu.

– Este bine, pentru că eu aștept un mesaj important.

Sophy începu să dactilografieze în tăcere, până sună telefonul din nou, pentru Gavin de data asta. Din vocea lui ea înțelese că se întâmpla ceva neplăcut. Gavin o privi și îi spuse:

– Sophy, nu am nici o grabă cu materialul ăsta, poți să-l lași pe mai târziu.

Sophy se ridică și închise ușa în urmă ei.

A doua zi, el plecă exact când Sophy cobora cu copiii la bucătărie. Spuse un la revedere grăbit și ieși.

– Este foarte morocănos de câteva zile, spuse doamna Greenhaugh de parcă ar fi vrut să-i găsească scuze.

Copiii nu se sinchisiră de comportamentul unchiului lor, pentru că era ziua în care soseau în vizită prietenii lor, copiii familiei Robinson. Mary Robinson i se confesă Sophyei de cum o văzu:

– Slavă Domnului că este ultima zi de vacanță, mi-au mâncat sufletul. Apoi, li se adresă gemenilor: și voi vă întoarceți la școală?

– Da, vor fi acolo duminică, răspunse Sophy în locul lor.

– Ce casă frumoasă! exclamă Mary Robinson. Spune-mi Sophy, vei mai lucra aici și cu alte ocazii?

Sophy începu să râdă.

– Nu știu, poate.

Copiii petrecură ziua într-un mod foarte plăcut, iar seara își luară cu regret rămas- bun și plecară. Sophy îi culcă pe gemeni și vru să termine lucrarea lui Gavin, dar după câteva minute de lucru se trezi scriindu-i numele pe o bucată de hârtie. Apoi continuă: Gavin Tighe, te iubesc. Acesta era adevărul, îl iubea din toată inima. Rupse hârtia în bucățele mici pentru ca nu cumva s-o găsească Judith și o aruncă în coș. Când veni doamna Greenhaugh s-o trimită la culcare era trecut de ora zece.

– Mai ai încă de lucru, Sophy?

– Nu lucrez, doamnă Greenhaugh, scriu o poveste pentru gemeni.

– Ar fi mai bine să te duci la culcare, ai avut o zi grea.

A doua zi plouă tot timpul, iar Sophy își spuse că întrucât nu mai avea mult timp de petrecut în această casă, voia să păstreze cât mai multe amintiri.

– Uitați ce-am găsit! strigă Charles, la un moment dat.

Copiii se jucau cu un trenuleț și Charles întinsese mâna după una dintre piese care-i căzuse sub un scaun. Charles avea capul unei statuete Staffordshire în mână, iar doamna Greenhaugh tresări speriată, apoi ridică privirea spre raftul pe care ar fi trebuit să se afle statueta.

– Eu n-am spart-o, zise Sophy.

– Sunt sigură că nu, și nici copiii. Dar poate am fi putut s-o reparăm, dacă cel care a spart-o ar fi spus și am fi recuperat toate cioburile.

– Poate Gavin a spart-o.

– Poate, zise doamna Greenhaugh, dar nu uită să-l întrebe pe Gavin, care spuse că nu avea idee cine o spărsese.

Peter suna de două ori pe zi. Se oferi să vină s-o ia. Sophy îi răspundea de fiecare dată cu prietenie, dar era conștientă că nu mai simte nimic pentru el. Nici pe Gavin nu-l prea văzu pentru că pleca devreme și se întorcea târziu. Veni și ziua în care copiii plecau la școală. Aveau amândoi lacrimi în ochi când le spuse că venise momentul despărțirii.

– O să mai vii și în alte vacanțe, Sophy? o întrebă Charles.

Felicity îi răspunse cu evidentă tristețe în glas.

– Sophy se mărită, nu mai poate veni la noi.

– Chiar te măriți, Sophy? o întrebă doamna Greenhaugh.

– Nici vorbă!

– Și atunci, de ce nu rămâi aici, cu noi? întrebă doamna Greenhaugh, iar Sophy o privi de parcă o vedea pentru prima oară. Ne-ai fost de mare ajutor.

– Și Judith? Nu mă agreează.

– Dar nu este încă soția lui Gavin. Iar el speră că eu am să te conving să rămâi, Sophy.

– Doamnă Greenhaugh mi-ați putea lăsa timp de gândire?

– Desigur Sophy, gândește-te cât vrei!

Sophy petrecu restul zilei în afara casei, plimbându-se, încercând să rezolve toate problemele care apăruseră în ultimul timp. Dacă ar discuta invitația doamnei Greenhaugh cu părinții, ei ar chema-o acasă fără îndoială, la fel Nicholas și Cress. Și Peter. Sophy își dori să nu i se fi dat ocazia de a rămâne. Reveni în camera ei pe care, deși era destul de târziu, începu s-o străbată, cu mâinile încleștate, încercând să-și potolească emoțiile. Gavin deschise ușa și o întrebă:

– De ce nu te culci, Sophy?

– Am o problemă, nu pot să dorm.

– Toți avem probleme, dar vorbește-mi despre ceea ce te frământă pe tine.

– Doamna Greenhaugh mi-a propus să rămân aici, să mă ocup de casă.

– Și?

– Dacă te însori cu Judith vor fi probleme pentru că ea nu mă vrea aici.

– Nu mă însor cu ea.

– Păi... eu m-am tot gândit la această propunere. Îmi place să stau aici, să lucrez, soții Greenhaugh îmi sunt foarte dragi. Dar în același timp mă gândesc că dacă m-aș duce acasă, mama m-ar lăsa să lucrez în magazinul de antichități, ceea ce mi-ar plăcea la fel de mult.

Sophy ar fi vrut să-l audă spunând: "Rămâi, avem nevoie de tine!"

Dar Gavin se încăpățâna să tacă. În cele din urmă el își pierdu răbdarea și-i spuse

– Sophy, hai să spunem lucrurilor pe nume! Tu vrei să te întorci acasă din cauza lui Peter Fisher! Nu înțelegi ce prostie ai face? Dacă te voia, te lua de nevastă de la început!

– Dar tu și Judith? Nu-ți dai seama ce-ar face din casa asta?

– Îmi dau seama, Sophy!

După ce-l privi insistent, Sophy își luă inima-n dinți și-l întrebă:

– Gavin, tu mă vrei aici?

– Te voi ține cu forța dacă va fi cazul!

– Glumești!

– Nu glumesc, Sophy, vreau să rămâi. Îți amintești vizita pe care am făcut-o la fabrica mea? Sophy încuviință. Atunci, am simțit că mi-ar fi mai bine dacă te-aș lua cu mine, mi-a plăcut să te am alături. Materialele pe care mi le-ai dactilografiat atunci nu erau urgente, dar ți-am cerut să le bați pentru că-mi făcea plăcere să te am alături. În săptămâna în care am fost plecat abia am așteptat să mă întorc să te văd.

– Dar ai adus-o și pe Judith.

– Au fost mai multe Judith în viața mea... dar de acum nu vei exista decât tu pentru mine. Cu condiția să-l uiți pe acest Peter... Sophy, te cer de soție. Pe Fisher nu-l iubești, este clar, nici el pe tine, dar voi încerca să-l consolez cu ceea ce-și dorește mai mult, o slujbă. Gavin o luă în brațe și o sărută cu pasiune. Sophy se lipi de el și-i răspunse la sărut.

– Ești conștientă de ceea ce faci acum, Sophy? Ultima dată am avut impresia că am grăbit lucrurile...

– Nu mă deranjează să fiu grăbită astfel.

Sfârșit

Ultimele apariții:

Colecția „EL și EA“

365. Lee Williams – Oriunde și întotdeauna
366. Donna Carlisle – Bărbatul surorii ei
367. Judith Smith – Acuzat de crimă
368. Patty Copeland – Punctaj final
369. Glenna McReynolds – Copilul abandonat
370. Teresa Dawson – Fața străinului
371. Teresa Dawson – Bărbatul renegat
372. Isabelle Marais – Mai mult decât iubiți
373. Valerie Duhamel – Valea opalelor
374. Christine Orban – Mesaj întârziat
375. Kate Freiman – Golful de argint
376. Cynthia Powell – Erou de închiriat
377. Sabine Clark – Un adversar pe măsură

Colecția „ROZ“

90. Louella Cramer – Sfârșitul coșmarului
91. Paula Firth – Inima bine păzită
92. Carole Dean – Insula din Caraibe
93. Paula Firth – Cecul fără acoperire
94. Charlotte Sparks – Comoara pierdută a olandezului

Ultimele apariţii:

Colecţia „ROMANTIC“

365. Debra Dixon – Flori pentru o mireasă uitucă
366. Cynthia Harrod-Eagles – Pe aripile iubirii
367. Susan Doyle – Dulce-amar melodia curgea
368. Eugenia Riley – Atracţie irezistibilă
369. Elizabeth McInthyre – Năbădăile dragostei
370. Kristen Robinette – Moneda spaniolă
371. Jude Mace – Un pariu riscant
372. Suzanne Dye – Viaţa în doi
373. Marilyn Jordan – Hoinarul mărilor
374. Linda Adams – Lungul drum spre casă
375. Carole Dean – Un bărbat numit Blue
376. Gayle Kasper – Casa de piatră
377. Linda Cajio – Partida perfectă

Colecţia „DE AUR“

57. Marjorie Norrell – Mireasă pentru o zi
58. Lass Small – Salty şi Felicia
59. Dorothea Kemp – Omul junglei
60. Norma Jeffrey – Nodul strâns al dragostei

Colecţia „NOSTALGIC“

25. Barbara Cartland – Logodnica îndărătnică
26. Barbara Cartland – Contrabandista
27. Barbara Cartland – Aventurierul din Camargue
28. Barbara Cartland – Frumoasa Ventura

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.